తల నరికిన శవం!

విద్వాన్ షీలాదేవి

"మే ఐ కమిన్ సర్?" అన్నాను పూడుకుపోయిన కంఠంతో.

"ఎస్. కమిన్!" వినిపించింది లోపలినించి.

అది సి. బి. ఐ. డైరెక్టర్ ముఖర్జీగారి ఆఫీసు. స్ప్రింగ్ డోర్ని తోసుకుంటూ లోన అడుగుపెట్టాను.

"నువ్వా, అమ్మా!" అన్నారాయన కాస్త ఆశ్చర్యపోయి.

ఆయనతోబాటు మరో వ్యక్తికూడా వున్నాడు లోపల. అతను మా విషయం పట్టించుకోకుండా, ఎడంవైపు గోడదగ్గర నిల్చుని, అక్కడ వేలాడుతున్న ప్రపంచ మ్యాప్ను పరిశీలిస్తున్నాడు.

నాలో పెల్లుబుకుతున్న దుఃఖాన్ని అదుపులో పెడుతూ, ముఖర్జీగారికెదురుగా కూర్చున్నాను కుర్చీలో. నా మొహంలో చెలరేగుతున్న భావవీచికలు ఆయన పసిగట్టి వుంటారు.

అందుకే భారంగా నిట్టూర్చి—"ఐతే, నీకూ ఆ విషాద వార్త తెలిసిందన్న మాట!" అన్నారు సానుభూతిగా.

"ఔను! టెలిగ్రాం వచ్చింది. అందులో, అన్నయ్య మరణానికి కారణాలు తెల్పలేదు. భూటాన్‌లో ఆయన్నెవరో హత్యచేసుంటారని నా గట్టి అనుమానం!" అన్నాను.

"మీ కా అనుమానం ఎందుకు కలిగింది?" అంత వరకూ మౌనంగా మ్యాప్ చూస్తున్న వ్యక్తి చటుక్కున నావైపు తిరిగి అడిగాడు.

"టెలిగ్రాంతో బాటు, అన్నయ్య రాసిన ఉత్తరం కూడా ముట్టింది నాకు. అది చదివితే, ఎవరికైనా ఆ అనుమానం రాక మానదు." అన్నాను.

"ఇప్పుడా ఉత్తరం మీదగ్గరుందా?" అంటూ మా దగ్గరికి వచ్చాడతను.

తలూపుతూ హేండ్‌బ్యాగ్‌లోంచి ఉత్తరం బైటికి తీశాను.

"ప్లీజ్, ఒకసారి దాన్ని చూడనివ్వండి," అంటూ చెయ్యిచాపాడతను.

సందేహిస్తూ చూశాను ముఖర్జీగారివైపు.

"మిమ్మల్ని పరిచయం చెయ్యడం మర్చాను. ఇతనెవ్వరో కాదమ్మా! మా డిపార్ట్‌మెంట్‌లో అత్యంత చురుకైన కొలీగ్, మిస్టర్ సారథి! మీ అన్నయ్యకు స్నేహితుడుకూడా!" అన్నారు ముఖర్జీగారు ఆ వ్యక్తిని నాకు పరిచయం చేస్తూ.

ఇక సంకోచించకుండా ఆ ఉత్తరాన్ని ఆయన చేతికిచ్చాను.

ఆయన ఆ ఉత్తరంలోని విషయాలు ముఖర్జీగారి కూడా వినిపించేలా పెద్దగా చదవసాగారు.

"చెల్లాయికి!

నీకు ఉత్తరం రాసి చాలా రోజులైంది. కారణం లేక పోలేదు. నేను డ్యూటీమీద భూటాన్ రాజధానియైన 'తింగ్ ఫూ'కు వచ్చిన పని ఒకటైతే, కాకతాళీయంగా నేనిక్కడ మరో ఘటనలో ఇరుక్కున్నాను. బహుశా, ఈ ఉత్తరం నీకు చేరేసరికి చాలారోజులు పట్టవచ్చు...

నేనిక్కడ అత్యంత ప్రమాదకరమైన ఒక రహస్యాన్ని కనుక్కొగలిగాను. ఆ రహస్యం ఒక దేశానికి సంబంధించినదికాదు. యావత్ ప్రపంచానికి సంబంధించింది. సర్వమానవాళికీ సంబంధించింది. దాని గురించి నోటిమాటగా చెబితే ఎవ్వరూ నమ్మరు!

దురదృష్టవశాత్తూ ఆ భయంకరమైన ముఠావాళ్ళు ఆ రహస్యం నాకు తెలిసిపోయినట్టు పసిగట్టారు. వాళ్ళ కళ్ళు గప్పి, ఢిల్లీ చేరే ప్రయత్నంలో వున్నాను. ఎదురు చూస్తూ వుండు.

ప్రేమతో—
అన్నయ్య
గౌతమ్!"

ఉత్తరం ముగించి, ఫ్రం అడ్రస్ చూశారు సారథి.

"వాంగ్ స్ట్రీట్,
హౌస్ నెంబర్, 3-1-146,
తింగ్ ఫూ,
భూటాన్"

అని చదివి సాలోచనగా తలూపారు.

"బహుశా గౌతమ్ తింగ్ ఫూలో వున్న వాంగ్

స్ట్రీట్‌లో ఆ ఇల్లు అద్దెకి తీసుకుని ఉండివుంటాడు. అతను కనుగొన్న రహస్యం ఏమిటో మరొకరికి తెలీకుండా, అతనితోటే సమాధి అయింది. తింగ్ ఫూ వెళ్ళి పూర్తి ఇన్వెస్టిగేషన్ చెయ్యందే మనకేమీ తెలీదు...” అంటూ ముఖర్జీగారు నావైపు తిరిగి—

“మిస్ హేమా! మీ అన్నయ్య సరిగ్గా ఇటువంటి ఉత్తరమే మాకూ రాశాడు. అందులో, అతనా రహస్యంగురించి వివరించలేదు. దానిగురించి పూర్తి వివరాలు సేకరించాకే వచ్చి చెబుతానని రాశాడు. అంతలో అతని హత్య జరిగిపోయినట్టు మాకు టెలిగ్రాం వచ్చింది.

హత్య చెయ్యబడకముందు అతను తింగ్ ఫూలోని మన దేశ వార్తాపత్రికా విలేఖరి ఒకర్ని హోటల్లో కలుసుకున్నాడుట. అతని పేరు మురళీధర్!

గౌతమ్ హత్య తరవాత మురళీధర్ ఈ విషయాలన్నీ మాకు ఉత్తరంద్వారా తెలీచేశాడు.

“నీ సోదరుడి మరణానికి కారణాలు కనుక్కోడానికీ, అతను పసిగట్టిన రహస్యం ఏమిటో తెలుసుకోడానికీ, మా డిపార్ట్‌మెంట్ తరఫున మిస్టర్ సారథిని తింగ్ ఫూ పంపుతున్నాను...” అంటూ చుట్ట అంటించుకున్నారు ముఖర్జీగారు.

“అన్నయ్య మరణానికి కారకులైన ఆ నీచుల అంతు చూడందే నాకు నిదరపట్టదు. దయచేసి ఈ కేసులో నాకూ అవకాశం కల్పించండి సార్! సారథిగారివెంట నేనూ వెళ్ళే అవకాశం ఏదైనా ఉందేమో కాస్త ఆలోచించండి. ప్లీజ్!” అన్నాను ప్రాధేయపడుతూ.

ఆయన పలకలేదు. చుట్ట పూర్తయ్యేవరకూ తీవ్రంగా

ఆలోచిస్తూ వుండిపోయారు.

తరవాత తలెత్తి, "ఆల్ రైట్! అవకాశం వుంది. సారథి సారథిగా వెళ్ళడంలేదక్కడికి. భూటాన్ దర్శించడానికి వెళ్ళే భారతదేశపు కోటీశ్వరుడిగా వెళుతున్నాడు మారుపేరుతో.

అంతటి ధనవంతుడివెంట ఆయన ప్రియురాలువుండక పోవడం కాస్త అసహజంగా వుంటుంది మరి. వెళ్ళ దలచుకుంటే నీ వతని ప్రియురాలిగా వెళ్ళవచ్చు," అన్నారు.

"నేనా? ఆ విధంగానా?"

"అమ్మాయ్! గూఢచర్యంలో నటనకూడా ఒక భాగం! అతని ప్రియురాలుగా నీవు నటించాలి. అంతే!"

తలూపాను, సాలోచనగా!

"రేపే మీ ప్రయాణం! నీ సామానూ అదీ సిద్ధం చేసుకుని రెడీగా వుండు," అన్నారాయన ఏష్ట్రేలో చుట్ట నొక్కుతూ.

వాళ్ళదగ్గర సెలవు తీసుకుని లేచాను.

2

భూటాన్ రాజధాని తింగ్ఫూ విమానాశ్రయంలో, ఉదయం పది గంటలకి దిగింది మా విమానం!

కస్టమ్స్ గొడవలూ అవీ పూర్తయ్యాక, సామానుతో టాక్సీ ఎక్కి ఎవరెస్ట్ హోటల్ చేరుకున్నాం. అక్కడ మాకోసం ముందే ఓ డబుల్ రూం బుక్ చేసుంది. స్టీవార్డ్స్ మా సామాను గదుల్లో సర్ది వెళ్ళిపోయాక___

"సారథిగారూ! నాకింతవరకూ ఓ విషయం అర్థం కాలేదు..." అనబోయానో లేదో, ఆయన మెరుపులా

చేత్తో నా నోరు నొక్కి—

"అర్థంకాని విషయాలు ఆలోచిస్తూ అనవసరంగా నీ బుర్ర పాడుచేసుకోవద్దు డార్లింగ్! బిజినెస్ గొడవలన్నీ నామీద వదిలేసి నీవు నిశ్చింతగా వుండు. ఈ లక్ష్మీదాస్ ప్రియురాలు ఎల్లవేళలా హుషారుగా వుండాలి గాని, అనవసరంగా శక్తికి మించిన భారం నెత్తిన వేసుకోవద్దు!" అన్నారు.

హఠాత్తుగా ఈ డ్రామా ఏమిటో అర్థంగాక, నివ్వెరబోయాను!!

సారథిగారి కళ్ళల్లో వార్నింగ్ కనబడుతోంది మాట్లాడవద్దని.

తరవాత ఆయన దేనికోసమో గబగబ గదంతా వెతకసాగారు. కొద్దిసేపటికే ఆ వస్తువు కనిపించింది మాకు. ఏర్ కండిషనర్ వెనక దాచివున్న మైక్రోఫోన్!

వాటిని వెదుకుతూనే సారథిగారు పెద్దగా యేవో కబుర్లు చెబుతూనే వున్నారు. నేను పరిస్థితిని పసిగట్టేశాను. అందుకే, ఆయన కబుర్లకు వంతపాడసాగాను.

మైక్రోఫోన్స్ ఉనికి కనిపెట్టాక, ఆయన నన్ను బాల్కనీలోకి పదమన్నట్టు సైగజేశారు. ఇద్దరం గది వెనుకనున్న బాల్కనీలో కెళ్ళాం.

"ఇక్కడ మనం ఫ్రీగా మాట్లాడుకోవచ్చు. ఏమైనా సందేహాలుంటే తీర్చుకో!" అన్నారు.

"మన గదుల్లో ఆ మైక్రోఫోన్స్ యెవరు దాచిపెట్టారు? అన్నయ్యని చంపిన వ్యక్తులేనా?"

"ఇదమిద్ధంగా ఇప్పుడే ఏమీ చెప్పలేను. వాటిని హోటల్ వాళ్ళో, స్థానిక పోలీసులో పెట్టే అవకాశం కూడా ఉంది."

"వాళ్ళ కిందులో ఏమిటి ప్రమేయం?"

"మనం నిజంగా యాత్రీకులమో, కామో కనుక్కోడానికి."

"వాళ్ళు మన నిజ స్వరూపాలని పసిగట్టారంటారా?"

"శత్రువు నెప్పుడు తక్కువ అంచనా వేసుకోవద్దు. వాళ్ళు మనల్ని వెయ్యికళ్ళతో కనిపెడుతున్నారన్న అభిప్రాయంలోనే అనుక్షణం మసలుకోవాలి."

"అన్ని అవస్థలు పడేకంటే, నిక్షేపంగా ఆ మైక్రోఫోన్స్ వైర్లు కట్ చేసి పారేస్తే పీడా పోతుందిగా?"

"అలా చెయ్యడం మరీ ప్రమాదం! ఒక బిజినెస్ మాగ్నెట్ కు తన గదిలో మైక్రోఫోన్స్ ఉన్నాయన్న ఆలోచన ఎలా వస్తుంది? ఒకవేళ, నేనా వైర్లు కట్ చేశానంటే, వాటిని అమర్చిన వాళ్ళకి అరక్షణంలో అనుమానం వచ్చేస్తుంది నేను పారిశ్రామికవేత్తను కాననీ, ప్రొఫెషనల్ గూఢచారిననీ..." అంటూ పటుక్కున నన్ను దగ్గరికి లాక్కున్నారు సారధి.

ఆ హఠాత్పరిణామంనించి నేనింకా తేరుకోకముందే ఆయన నా పెదాలు చుంబించడం కూడా జరిగిపోయింది.

కోపంతో నా మొహం జేవురించింది. "ఏమిటిది?" అన్నాను విడిపించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"ప్లీజ్, హేమా! నన్నపార్థం చేసుకోక! ఆ వ్యక్తులు మనల్ని ఓ కంట కనిపెట్టడానికి కొందరు మనుషుల్ని కూడా నియమించి నట్టున్నారు. నేనిప్పుడే గమనించాను. కింద రోడ్డుమీద ఓ వ్యక్తి తదేకంగా మనల్నే గమనిస్తూ నిల్చునున్నాడు. అందుకే ఈ నాటకం!" అంటూ మరోసారి

నా పెదాలు చుంబించారాయన.

ఈసారి నేను అభ్యంతరం చెప్పలేదుగానీ, అయిష్టం వల్ల నా శరీరం బిర్రబిగుసుకుపోయింది.

"ఈ రాత్రి మన ప్రోగ్రాం ఏమిటో తెలుసా?"

"ఏమిటి?"

"స్థానిక నైట్ క్లబ్స్ చుట్టిరావాలి."

తలూపాను.

3

మధ్యాహ్నం మా మా గదుల్లో పడుకుని, ప్రయాణ బడలిక తీర్చుకున్నాం.

సాయంత్రం స్నానాలవీ కానిచ్చి, రూం లాక్ చేసి టాక్సీలో అక్కడికి దగ్గరే ఉన్న ఓ క్లబ్బులోకి ప్రవేశించాం.

ఓ బట్లర్ మమ్మల్ని సమీపించి, "మీకోసం సీట్సు రిజర్వ్ చెయ్యమంటారా?" అడిగాడు సారథిని.

ఆయన నవ్వి—"ఇక్కడ గేమ్ ఏ స్టేక్‌లో ఆడబడు తుంది?" అడిగారు.

"రమ్మీ! పాయింట్‌కు వంద చొప్పున."

"వాటెషేమ్? కేవలం వందరూపాయలా? ఈ లక్ష్మీదాస్ జన్మలో ఇటువంటి నానిరకం ఆట ఆడలేదు. వెయ్యా, రెండు వేల స్టేక్‌తో ఆడేవాళ్ళుంటే చెప్పు!"

బట్లర్ చకితుడై—"మీరు లక్ష్మీదాస్‌గారా! మీ గురించి యీరోజే పేపర్లో చదివాను" అన్నాడు అతి వినయం ఒలకబోస్తూ.

సారథి తలూపి, "నేను కోరే స్టేక్‌తో ఆడేవాళ్ళుంటే, రేపు రాత్రి మాకోసం ఓ టేబుల్ రిజర్వ్ చేయించు. అంతేకాదు, వాళ్ళకి నా తరఫున విస్కీ డిన్నర్ వగైరా

సరఫరా చెయ్యబడతాయని చెప్పు," అన్నారు అధికార యుతంగా.

"ఓ. కే. సార్!"

సారథి అతనికో పెద్ద నోటు టిప్ ఇచ్చి, "కమాన్ డార్లింగ్!" అంటూ నా నడుంమీద చెయి వేశారు.

ఇద్దరం కారిడార్‌లో ప్రవేశించాం. అక్కడ కనిపించిన ఓ దృశ్యం మా కాళ్ళకి బ్రేకులు వేసింది. ఓ భూటానీ యువకుడూ, ఒక యూరోపియన్ యువతీ దేనికోసమో ఘర్షణపడుతున్నారక్కడ.

యువకుడు కోపంతో ఆమెమీద అరుస్తున్నాడు. "మూర్ఖురాలా! ఎక్కడ పోగొట్టావ్ దాన్ని?"

"ఠ్...తెలీదు. హాండ్ బ్యాగ్‌లో వేసుకున్నట్టు జ్ఞాపకం!" అందాయువతి ఖంగారుపడుతూ.

"గుడ్లగూబలా నా మొహం చూస్తావేం? త్వరగా వెతుకు దాన్ని!"

చేతిలో వేళ్ళాడుతున్న హాండ్‌బాగ్ తెరిచి, గబగబ వెతకసాగిందామె.

రెండు నిమిషాల తరవాత ఆమె మొహంలో ఖంగారు మరీ ఎక్కువయింది.

"లేదు...ఎక్కడో పోయినట్టుంది..." అంది తడబడుతూ.

"పాపిష్టిదానా! నిన్నేంచేసినా పాపం అంటదు..." ఈడ్చి ఆమె చెంప ఛెళ్ళుమనిపించాడతను.

ఆమె చేతిలోంచి హేండ్‌బాగ్ జారి కింద పడిపోయింది. అందులో ఉన్న చిన్నచిన్న సామానంతా చెల్లాచెదురుగా పడిపోయాయి.

చేతుల్లో మొహం కప్పుకుని, వెక్కి వెక్కి ఏడు

స్తోంది.

సారధి ఊహించని విధంగా ఆ యువకుడివైపు ఉరికి, పిడికిలితో అతని గడ్డంకింద ఫెడేల్‌మని ఒక్కటిచ్చేరు. అతనా దెబ్బనించి తేరుకునేలోగా, మోకాలు మడిచి డొక్కలో కుమ్మారు.

ఆ మెరుపు దెబ్బలకతను తట్టుకోలేక, కాండం నరికిన చెట్టులా కింద కూలి స్పృహ తప్పాడు.

అంతవరకూ ఏడుస్తున్న ఆ యువతి ఆశ్చర్యంగా, సారధివైపూ, ఆ యువకుడివైపూ చూడసాగింది. ఆ హఠాత్సంఘటనకి నేనూ నివ్వెరబోయాను కాసేపు.

తరవాత తేరుకుని కిందపడ్డ వస్తువులు ఏరి, హాండ్‌బ్యాగ్‌లో వేసి ఆమె కందించాను. ఆమె మారు మాటాడకుండా దాన్నందుకుని, వెనుదిరిగి విసవిస బయటకు వెళ్ళిపోయింది.

అప్పుడు పడింది నా దృష్టి, కింద మెరుస్తున్న ఓ వస్తువుమీద.

చటుక్కున దాన్నందుకుని, "హలో మేడమ్!" అంటూ ఆమెని పిలవబోయాను.

అప్పటికే ఆమె గబగబా గేటు దాటి వెళ్ళిపోయింది.

"మనంకూడా త్వరగా ఇక్కణ్ణించి జారుకోవడం మంచిది. కమాన్!" అంటూ నా జబ్బ పట్టుకుని బైటికి లాక్కెళ్ళారు సారధి.

హోటల్ చేరగానే, ఆయన గదితలుపులు మూసి, నన్ను బాల్కనీలోకి తీసుకెళ్ళి, "ఇప్పుడు చూపించు, ఏమిటా వస్తువు?" అన్నారు.

చూపించాను.

అదొక ఉంగరం! పాము వేలికి చుట్టుకున్నట్టు మల చిన బంగారు ఉంగరం!! చుట్టమీద వెడల్పాటి పాము పడగ ఉంది. కళ్ళుండవలసినచోట రెండు ఎర్రని రవ్వలు మెరుస్తున్నాయి.

దాన్ని చూడగానే, సారధిగారి భ్రుకుటి ముడి పడింది. నా చేతిలోంచి దాన్ని లాక్కున్నారు.

"ఇది చాలా విలువైనదా?" అడిగాను అమాయ కంగా."

"అట్టే విలువైనదికాదుగానీ, దీనికేదో ప్రాముఖ్యత ఉన్నట్టు నా కనిపిస్తోంది. ఒక విషయం గమనిం చావా?..."

"ఏమిటి?"

"మొదటిది, ఆ యువతి యూరోపియన్! ఘరానా కుటుంబానికి సంబంధించిన మనిషిలా కనిపించింది. ఆ యువకుడు యీ దేశస్థుడు, పైగా, నాసిరకం మనిషిలా వున్నాడు.

వాళ్ళిద్దరికీ సంబంధం ఏమిటో నా కంతుపట్టడంలేదు. అతనామె మీద యెంతో అధికారం వున్నట్టు విరుచుకు పడ్డాడు. ఆమె తన బానిసయినట్టు చెంపవాయగొట్టాడు.

రెండోది,కొట్టకముందు అతనామెనేదో వస్తువు వెదక మని పురమాయించాడు. ఆమె హాండ్ బేగ్ వెదికి లేదంది. బహుశా, ఆ వస్తువు ఆ హాండ్ బేగ్ మూలల్లో యెక్కడో ఇరుక్కుపోయుంటుంది. అది ఈ ఉంగరమే ఎందుకాకూడదు?

ఆమె చేతిలోంచి హాండ్ బేగ్ కిందపడ్డాకే, ఇది మిగతా వస్తువులతోబాటు యివతల పడింది. ఉంగరాలు వేళ్ళకి పెట్టుకుంటారుగానీ, హాండ్ బేగ్స్ లో వేసు

కుంటారా?

పైగా, ఇటువంటి ఉంగరాలని సాధారణంగా ఆడ వాళ్ళిష్టపడరు. బహుశా, ఈ ఉంగరం అతనిదే అయ్యుంటుంది. అతనామెని అడిగిన వస్తువుకూడా ఇదే అయ్యుంటుంది.

కాని, ఇటువంటి మామూలు వస్తువుకోసం, అంత కోపోద్రిక్తుడై ఆమెనలా కొట్టాడంటే, తప్పకుండా దీని కెంతో ప్రాముఖ్యం వుండివుంటుంది మరి!''

సాలోచనగా తలూపాను. ''ఇప్పుడు దీన్నేం చేద్దామంటారు?''

''ఏమీ లేదు. భోజనం కానిచ్చి, శుభ్రంగా నిదరపోదాం! రేపు మీ అన్నయ్య నివసించిన అద్దె యిల్లు కనుక్కొని, అక్కడేమైనా క్లూ దొరుకుతుందేమో వాకబ్ జెయ్యాలి. అలాగే, మీ అన్నయ్యకూ, నాకూ మిత్రుడైన పత్రికా విలేఖరి మురళీధర్ని వెదికి, అతన్ని కలుసుకోవాలి! రాత్రి చాలా పొద్దుపోయింది. వెళ్ళి నీ గదిలో పడుకో'' అన్నారు సారథి సిగరెట్ అంటిస్తూ.

4

''ఈ రోజు మన ప్రోగ్రాం ఏమిటి డార్లింగ్?'' అడిగాను ఉదయం కాలకృత్యాలు తీర్చుకున్నాక, బిగ్గరగా.

''ఈ రోజంతా తింగ్ స్రా నగర విశేషాలు చూస్తూ గడపాలనుకుంటున్నాను.'' అన్నారాయన.

అన్నయ్య ఆఖరిసారిఢిల్లీలోని వాళ్ళ హెడ్ క్వార్టర్కు రాసిన ఉత్తరం సారథిగారి దగ్గిరుంది. దాని వెనక అన్నయ్య చిరునామా కూడా ఉంది. అక్కడికే మేమిప్పుడు వెళ్ళేది.

గది లాక్ చేసి, లిఫ్టులో కిందికెళ్ళి టాక్సీ ఎక్కాం.

సారధి డ్రైవర్‌తో వాంగ్ స్ట్రీట్ తీసికెళ్ళమని చెప్పారు. పావుగంట తరవాత టాక్సీ ఒకచోట ఆగింది. టాక్సీ వెళ్ళిపోయాక, ఇద్దరం కాలినడకన బైలుదేరాం. ఆ రోడ్డూ, వీధులూ చూస్తోంటే, ఆ దేశం చాలా వెనకబడుందనిపించింది.

అలా కొద్దిదూరం నడిచి, ఓ ఇరుకైన వీధిలో ప్రవేశించాం. వీధి కిరుపక్కలా ఇళ్ళున్నాయి. అక్కడక్కడా పిల్లలు తొక్కుడు బిళ్ళాటాడుకుంటున్నారు. ఇంటి నెంబర్స్ జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తూ ఓ ఇంటిముందాగారు సారధి.

తలుపు మూసుంది. మునివేళ్ళతో మెల్లిగా తట్టారు. ఐదు నిమిషాలు గడిచినా ఎవ్వరూ వస్తున్న జాడ లేదు. ఈసారి దబదబ బాదారు. రెండునిమిషాల తరవాత, ఓ ఏభై ఏళ్ళ స్త్రీ తలుపు తెరిచింది. చిట్టికళ్ళు మిటకరిస్తూ మమ్మల్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ! మీతో కొన్ని వివరాలు అడిగి తెలుసుకోవాలి!" అన్నారు సారధి ఇంగ్లీషు పదాలు ఒత్తి పలుకుతూ.

"చెప్పండి!"

"లోనికి రావచ్చా?"

ఆమె క్షణం ఆలోచించి, "రండి." అంది తలుపు కడ్డం తొలుగుతూ.

ఇద్దరం లోన అడుగుపెట్టాం. ఇల్లు పెద్దదే. కాని, లోపలున్న వస్తువులూ, అవీ చూస్తోంటే, ఆ ఇంటి యజమానులు కడుపేద జీవితం గడుపుతున్నట్టులోచింది. ఓ గోడవారగా పైకెళ్ళడానికి మెట్లున్నాయి.

"చెప్పండి!" అందామె అసలు విషయానికి వస్తూ.

"మేము భారతీయులం! గత కొద్ది నెలలుగా నా స్నేహితుడొకడు మీ దేశంలో వుంటున్నాడు. అతను మీ ఇంట్లోనే అద్దెకుంటున్నట్టు తెలిసింది. అతన్ని చూసిపోదామని వచ్చాము." అన్నారు సారథి.

"అతని పేరేమిటి?"

"గౌతమ్!"

ఆ పేరు వినగానే ఆమె మొహం వివర్ణమైంది, "అ... అతనిప్పు డిక్కడ లేడు...వ్...వెళ్ళిపోయాడు," అంది తడబడుతూ.

"ఎప్పుడు?"

"దాదాపు వారం పదిరోజులైంది."

"ఎక్కడికెళ్ళాడు?"

"ఏమో! నాకేం తెలీదు." ఆమె తీరు చూస్తుంటే తప్పకుండా ఏదో దాస్తోందన్న అనుమానం వేసింది నాకు.

సారథి జేబులోంచి కొన్ని నోట్లు తీసి, "గౌతమ్ నాకు చాలా కావలసినవాడు. అతన్నెలాగైనా కలుసుకుని తీరాలి. మీరేదో చెప్పడానికి తటపటాయిస్తున్నారు. మాతో సహకరించారంటే ఈ నోట్లు మీస్వంతమౌతాయి."

వాటిని చూడగానే ఆమె కళ్ళల్లో కాంతి కనిపించింది. "మీతో ఎలా సహకరించమంటారు?" అడిగింది నెమ్మదిగా.

"గౌతమ్ ఇక్కడున్నప్పు డేం జరిగిందో? అతడెక్కడికెళ్ళాడో మొదలైనవి మీకు తెలిసినంతవరకూ

నిజం చెబితే చాలు."

"ఇక్కడ నా కళ్ళముందు జరిగింది మాత్రం చెప్ప గలను...ఒకరోజు వాళ్ళు వచ్చి...అతన్ని తీసికెళ్ళారు. ఎక్కడికి తీసికెళ్ళారో మాత్రం నాకు తెలీదు."

"వాళ్ళంటే ఎవరు?"

"ఏమో! నేనూ అదే మొదటిసారి వాళ్ళని చూశాను."

"ఎంతమంది వచ్చారు?"

"నలుగురు."

"వచ్చి ఏం చేశారు?"

"గౌతమ్‌ని వెంటబెట్టుకెళ్ళారు. అంతే! ఆ తరువాత నేనతన్ని చూళ్లేదు. రెండో రోజు మాత్రం ఆ నలుగురు వ్యక్తులూ మళ్ళీ వచ్చి, అతని సామాను పట్టు కెళ్ళారు. అంతేకాదు. ఈ ఇల్లంతా గాలించి మరీ వెళ్ళారు."

"ఇల్లు దేనికి గాలించారు?"

"న్...నాకేం తెలుసు?" ఆమె మళ్ళీ ఏదో దాస్తు న్నట్టు బిత్తరచూపులు చూడసాగింది.

"మీరెందుకో నిజం చెప్పడానికి భయపడుతున్నారు. మేము గౌతమ్ ఆప్తులం! మమ్మల్ని అనుమానించకండి. గౌతమ్ సామానులో వాళ్ళక్కావలసిన వస్తువేదో దొరకలేదు కాబోలు. అందుకే ఇల్లంతా వెదికారు. ఏమి టది? ఇల్లు వెదికాక అది వాళ్ళకి దొరికిందా?" అడిగారు సారధి జేబులోంచి మరికొన్ని నోట్లు తీస్తూ.

ఆమె కళ్ళు వాటిమీద పడగానే తల అడ్డం తిప్పి, "లేదు" అంది.

"ఐతే, గౌతమ్ దాన్ని ఇక్కడే ఎక్కడో దాచుం

టాడు. ఔనా?"

ఆమె తలూపింది!

"ఏమిటది? మీకు తెలిస్తే దయచేసి చెప్పండి," అంటూ ఆమె చేతిలో బలవంతంగా నోట్లు కుక్కారు సారధి.

ఆమె క్షణంపాటు ఆయన్ని చూస్తూండిపోయింది. తరవాత చటుక్కున తలుపుమూసి వెనుదిరిగింది. "ఆ నలుగురు వ్యక్తులు గౌతమ్ సామాను తీసికెళ్ళాక మళ్ళీ వచ్చారు నాదగ్గరికి. గౌతమ్ నాకేదైనా దాయమని ఇచ్చాడా? అని గుచ్చిగుచ్చి అడిగారు. ససేమిరా లేదన్నాను. దాంతో, నన్ను నానా దుర్భాషలాడి వెళ్ళిపోయారు," అంటూ బాడీ లోపలికి చెయ్యిపోనిచ్చి, బాగా పాతబడ్డ చిన్న పర్సులాటి తోలుసంచి తీసిందామె.

"ఆరోజు ఆ ఆగంతకులవెంట గౌతమ్ కిందికి దిగి వచ్చినప్పుడు నేనిక్కడే తలుపుపక్కన నిల్చున్నాను. గౌతమ్ దృష్టి నామీద పడగానే వాళ్ళకు నన్ను పరిచయం చేస్తూ, 'ఈమె ఈ ఇంటి యజమానురాలు. పాపం, ఇంటి అద్దెతో, భర్త పెన్షన్‌తో జీవిస్తోంది. ఈమెకు ఈనెల అద్దె బాకీ ఉన్నాను. ఇవ్వనివ్వండి.' అంటూ నన్ను సమీపించాడు.

అతని మాటలు విని నా కాశ్చర్యం వేసింది. ఎందుకంటే, గౌతమ్ ఆ నెల అద్దె నాకు ముందే ఇచ్చేశాడు. నేనింకా నోరెత్తకముందే అతను పర్సులోంచి డబ్బుతీసి నా చేతిలో పెడుతూ, 'బహుశా, నేను మళ్ళీ తిరిగి రాకపోవచ్చు. ఈ డబ్బు వుంచండి. జాగ్రత్తగా వాడుకోండి. వృథా చెయ్యకండి,'' అని వెళ్ళిపోయాడు.

వాళ్ళు పోయాక చూస్తే, అతనిచ్చిన నోట్లమధ్య ఈ కాగితం పెట్టివుంది!" అంటూ పర్సులోంచి మడత పెట్టిన ఓ కాగితంతీసి, సారధికందించిందామె.

దాన్ని జేబులో వేసుకుంటూ, "పైన అతను నివసించిన గది ఒకసారి చూడనిస్తారా...?" అడిగారు సారధి.

"ఆ గదిలో ఇప్పుడు మరొకతను వచ్చి దిగాడు. అతనూ మీలాగే గౌతమ్ స్నేహితుణ్ణని చెప్పాడు."

"ఏమిటీ? గౌతమ్ స్నేహితుడా? అతని పేరేమిటి...?"

"మురళీధర్!"

సారధి ఆశ్చర్యపోయి. "ఇప్పుడతను గదిలో ఉన్నాడా?" అడిగారు.

"తెలీదు. ఎప్పుడొస్తాడో, ఎప్పుడు పోతాడో? రాకపోకలకి అవతలివైపు మెట్లున్నాయి."

"గౌతమ్ స్నేహితుడు, మాకూ స్నేహితుడే. అతన్నోసారి చూడాలి."

ఆమె తలూపింది.

నేనూ, సారధీ చెక్కమెట్లెక్కి పైకెళ్ళాం. పైన ఒకే ఒక గది ఉంది. తలుపు మూసుంది.

సారధి తలుపుముందాగి, "మురళీ!" అంటూ తట్టబోయారు.

ఆయన చెయ్యిపడగానే తలుపు కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది. లోన అడుగుపెట్టాం! అంతే —

గదిలో కనిపించిన దృశ్యం చూడగానే, భయంతో గావుకేకలు పెట్టసాగాను. సారధి చటుక్కున నానోరు నొక్కి పట్టుకున్నారు. ఫిట్స్ వచ్చిన రోగిలా వణుకుతూ

గుడ్లప్పగించి అలాగే చూడసాగాను.

గది మధ్య మంచం!

మంచంమీద వెల్లకిలా పడుంది శవం!!

తల నరికిన శవం!!!

పరుపంతా కళ్ళాపి చల్లినట్టు చిమ్మివుంది ఎర్రని చిక్కని రక్తం.

"ము...ర...ళీ...ధర్!" సారథి పెదాలు వణికాయి.

గదంతా ఎవ్వరో గాలించినట్టు, వస్తువులన్నీ చెల్లా చెదురుగా పడున్నాయి.

"మనమిక్కడ ఎక్కువసేపుండటం మంచిదికాదు. పద పోదాం!" అంటూ నా రెక్కపట్టుకుని బైటికి లాక్కెళ్లారు సారథి.

5

హోటల్ చేరేవరకూ నా గుండె స్థిమితపడలేదు.

సారథిగారు గది తలుపు మూసి, నన్ను బాల్కనీలోకి తీసికెళ్ళారు. "భయపడి మనసు పాడుచేసుకోవద్దు. అటువంటి సంఘటనలు ఇంకా ఎన్ని తటస్థపడతాయో తెలీదు. ఈజీగా తీసుకోవాలి," అన్నారు సముదాయిస్తూ.

"అటువంటి భీకర దృశ్యం చూడటం నాకిదే మొదటిసారి. ఒళ్ళు గగుర్పొడిచిందంటే నమ్మండి. అంత కిరాతకంగా అతన్ని ఎవ్వరు చంపారు? ఎందుకు చంపారు?" అడిగాను ఎగిసిపడే గుండెతో.

"ఇంకెవ్వరు? మీ అన్నయ్యని చంపినవాళ్ళే అయ్యుంటారు. మురళీధర్ జర్నలిస్టు. గౌతమ్ చివరి రోజుల్లో నివసించిన ఆ ఇంట్లో అతను కనుక్కోడానికి ప్రయ

త్నించి, అసంపూర్తిగా వదిలిన ఆ రహస్యపు అవశేషా లేమైనా అక్కడ దొరుకుతాయేమో ప్రయత్నిద్దామని తనూ ఆ గది అద్దెకి తీసుకునుంటాడు.

ఈ విషయం పసిగట్టిన హంతకులు గౌతమ్‌లాగే అతన్నీ తమదారికడ్డు తొలగించుకున్నారు. గదిలోవున్న సామాను తీరు చూశావుగా? దేనికోసమో తీవ్రంగా గాలించినట్టుంది.

వాళ్ళకాక్కవలసిన వస్తువు మురళీధర్ చేతికి చిక్కిం దేమోనని అలా గాలించారు. బహుశా, అది ఈ కాగి తమే అయుంటుంది,'' అంటూ కోటు జేబులోంచి ఆ ఇంటి యజమానురాలిచ్చిన కాగితం బైటికి తీశారు సారథి.

అరఠావు సైజు కాగితం అది. అందులో రాసివున్న చేతివ్రాత చూడగానే నా కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. ''ఇది అన్నయ్య చేతివ్రాతే!'' అన్నాను ఆత్రంగా.

సారథి తలూపి, ''ఇది అసంపూర్తిగా వున్నట్టుంది. దీని ముందూ వెనకా మరికొన్ని పేజీలు ఉండివుండాలి. చూడు దీనిమీద నెంబర్ మూడని వేసుంది,'' అన్నారు దాన్ని పరీక్షగా చూస్తూ.

నిజమే. మేటర్ అసంపూర్తిగా వుంది. ఆయనతో బాటు నేనూ ఆత్రుతగా చదవసాగాను, అందులో రాసి వున్న విషయాన్ని.

'...ప్రపంచం మరో నరకాన్ని చవిచూడబోతోంది. ప్రపంచదేశాల్లో మళ్ళీ ఓ కొత్త సంచలనం చెలరేగ బోతోంది. పెథిడిన్, మార్ఫిన్, హెరాయిన్, కొకైన్ వంటి భయంకరమైన మత్తుపదార్థాల పరిణామా లను ప్రపంచ దేశాలన్నీ ఇదివరకే ఎదుర్కొన్నాయి.

ఇప్పుడు వాటికన్నా భీభత్సమైన, దారుణమైన మరో కొత్త పదార్థం ఉత్పత్తి కాబోతోంది. మోషేన్!

పెథెడిన్, మార్ఫిన్ వంటి పదార్థాలకు అలవాటుపడ్డ మనుషులు సమాజానికెందుకూ పనికిరాకుండా పోతారు. వాటికోసం వాళ్లు ఎంతటి ఘాతుకానికైనా సిద్ధపడతారు. నిజమే.

ఐతే, మనిషి ఏ ఒక్కసారో వాటిని పుచ్చుకున్నంత మాత్రాన వాటికి దాసోహం కాడు. నాలుగైదుసార్లు వరసగా పుచ్చుకుంటేనే ఆ ప్రమాదం వుంటుంది.

కాని మోషేన్ అనబడే ఈ కొత్త పదార్థాన్ని మనిషి ఒక్కసారి చవిచూశాడంటే, దాన్ని మళ్ళీ పొందే వరకూ నిదరపోడు. దానికోసం ఏమైనా చెయ్యడానికి సిద్ధపడతాడు.

మొదటిసారి దాన్ని బుద్ధిపూర్వకంగా తీసుకున్నా, మోసపూరితంగా తీసుకున్నా సరే! అటువంటి పదార్థాన్ని ఒక దేశపు రాజకీయ నాయకులకో, లేదా, కీలకమైన ప్రముఖ వ్యక్తులకో ఇచ్చి, దానుల్ని చేసి, వారిచేత ఎటువంటి ఘాతుకాలైనా చిటికెలో చేయించవచ్చు.

ఆ పదార్థం ఒక మొక్కద్వారా తయారవుతుంది. ఆ మొక్కను వరిపొలాల్లో, వరినాట్లమధ్య పండిస్తారు. ఇప్పుడది ఇక్కడే పండించబడుతోంది. ముందు దాన్ని తెల్లని పౌడర్‌గా మార్చి, కేప్సూల్ రూపంలోనో, ఇంజక్షన్ రూపంలోనో తయారుచేస్తారు.

దాని ఉత్పత్తి ఇప్పుడిప్పుడే ప్రారంభమైంది. ప్రయోగ నిమిత్తం ఇప్పటికే అనేకమందిని దానికి బానిసలు చేసివేశారు. ఈ ముఠావాళ్ళకు ప్రత్యేకమైన గుర్తింపు చిహ్నం వుంది.

నాగుపాము ఆకారంగల బంగారు ఉంగరం ఎవ్వరి దగ్గరైతే ఉంటుందో...' పేజీ పూర్తయింది. ఆ తర వాత ఏం రాశాడో తెలీదు.

"ఆ పదార్థం ఇక్కడే ఉత్పత్తి అవుతోందని రాశాడు. ఆ ప్రదేశం ఎక్కడుందని కనుక్కోవాలి?" అడిగాను అయోమయంగా.

"అది ఏ మొక్కనించైతే తయారవుతోందో ఆ మొక్క వరిపొలాల్లో పండించబడుతుందని తెల్పాడు. అంటే, దానికి నీటి అవసరం ఎంతో వుండివుంటుంది.

ఈ దేశ ప్రజల ముఖ్యాహారం బియ్యం! దేశం మూడో వంతు సాగుభూమిలో ధాన్యాన్నే పండిస్తారు. ప్రత్యే కంగా అది ఎక్కడ పండింపబడుతుందో కనుక్కోడం కష్టమే!

ఈ కాగితంలోని చివరి వాక్యాలే నన్ను విపరీతంగా ఆకట్టుకుంటున్నాయి. నాగుపాము ఆకారంగల వుంగరం ఆ ముఠావాళ్లు గుర్తింపు చిహ్నమట! కొంపదీసి రాత్రి క్లబ్బులో కాకతాళీయంగా మనకు దొరికిన ఆ ఉంగరమే ఆ చిహ్నం కాదుకదా?

అప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది నాకు దాని సంగతి. "కావచ్చు. అందుకే ఆ వ్యక్తి దానికోసం అంతలా ఆ స్త్రీని చెంపవాయగొట్టాడు. ఇప్పుడేం చేద్దామం టారు?"

సారధి రిస్టువాచీ చూసుకుని, "మధ్యాహ్నం రెండవు తోంది. నీవు రెస్టు తీసుకో. ఆలోగా నేను క్షుణ్ణంగా ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికి వస్తాను," అన్నారు గదిలోకి నడుస్తూ.

సాయంత్రం ఐదుంబావుకు నిదరలేచాను. స్నానం

అదీ ముగించుకుని తయారయ్యే సరికి ఆరయింది.

"ఈ రాత్రి మన ప్రోగ్రాం ఏమిటి డార్లింగ్?" అడిగాను.

"వజ్రాల హారం కొని పెట్టమని చాలా రోజుల్నించీ పోరుతున్నావుగా? ఈ రోజు నీ కోరిక నెరవేర్చదలచాను," అన్నారాయన స్వచ్ఛమైన ప్రేమికుడిలా.

రూమ్ లాక్ చేసి, ఇద్దరం కిందికెళ్ళాం. దొరికిన టాక్సీ ఎక్కి బైలుదేరాం.

"జువెలరీ షాప్‌లో నువ్వు ఏ నగనీ సెలెక్ట్ చెయ్యకూడదు," అన్నాలు సారధి తగ్గు స్వరంతో.

"అదేమిటి?" అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

"మనం ఆ షాప్‌కెళ్ళేది కేవలం నటించడానికి, కొనడానికి కాదు! ఒక రంగేళీ కోటీశ్వరుడు అందమైన ప్రేయసి తోడుండగా, అదీ పరాయిదేశంలో ఆమె కోసం నగ లేవీ కొనకపోడం అనుమానాలకి దారితియ్యొచ్చు. అందుకే ఈ నాటకం!"

"మీరు ప్రతివిషయాన్నీ చాలా సూక్ష్మంగా ఆలోచిస్తారు," అన్నాను నవ్వుతూ.

"అందుకే ఈ వృత్తిలో ఇంతకాలం నిలదొక్కుకోగలిగాను."

జ్యూవెలరీ షాప్ వచ్చేసింది.

టాక్సీ పంపేసి ఇద్దరం లోనికి నడిచాం.

మమ్మల్ని చూడగానే ఎంతో సాదరంగా ఆహ్వానించాడు ప్రొప్రైటర్. సారధిగారు చెప్పినట్టు ఒక్కో నగ చూస్తూ పెదవి విరుస్తున్నాను. దాదాపు షోకేసుల్లో వున్న నగలన్నీ చూపించాడు ప్రొప్రైటర్.

వాటిలో ప్రతిదానికీ ఏదో ఒక వంక చూపెడుతూ,

కొన్ని డిజైన్స్ ఇదివరకే నాదగ్గిరున్నాయంటూ దాట వేశాను. అంత చేసినా, ప్రొప్రైటర్ మొహంలో విసుగూ, చిరాకూ కనిపించలేదు.

చివరకి నవ్వి—"వీరిని సంతృప్తిపరచగలిగే నగలు మా షాపులో లేకపోయినందుకు చింతిస్తున్నాం! కావాలంటే, మీరు కోరుకునే డిజైన్లో ఏదైనాసరే, చేసివ్వగలము," అన్నాడు సారథితో.

ఆయన మందహాసం చేస్తూ చూశారు నావైపు. "విన్నావా? నీకెలాంటి డిజైన్ కావాలో ఈ రాత్రి బాగా ఆలోచించుకుని రేపు వచ్చి చెప్పు," అన్నారు.

తలూపాను.

ఆయన జేబులోంచి ఆ నాగుపాము ఆకారంగల ఉంగరం తీసి, షాపతనికి చూపిస్తూ, "ఇందులో పొదిగి వున్న రెండు వజ్రాలు నిజమైనవేనా?"—అడిగారు.

షాపతను ఐగ్లాస్ తీసిపెట్టుకొని, కాసేపు ఉంగరాన్ని పరిశీలించి—"నిజమైనవే! కాని అట్టే విలువైనవి కావు" అన్నాడు తిరిగిస్తూ.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో, ఓ వ్యక్తి షాప్లో ప్రవేశించి కౌంటర్ దగ్గరికొచ్చాడు. ప్రొప్రైటర్ సారథిగారికిస్తున్న ఉంగరంమీద దృష్టి పడగానే అతనెందుకో ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడ్డట్టు తోచింది నాకు.

"థాంక్యూ! ఈ రాత్రి ఈవిడ డిజైన్ సెలెక్షన్ పూర్తి కాగానే రేపు వచ్చి కలుస్తాము" అన్నారు సారథి.

"ఓ. కే. సార్!"

మేము వెనుదిరిగామో లేదో, కౌంటర్ దగ్గర నిల్చున్న ఆ వ్యక్తి సారథిని సమీపించి—"ఎక్స్క్యూజ్ మీ!

మిమ్మల్ని చూస్తోంటే, మనం ఇదివరకెక్కడో కలుసు కున్నట్టు అనుభూతి కలుగుతోంది" అన్నాడు కలుపు గోలుగా.

సారధి అతన్ని కాసేపు పరీక్షగా చూసి, "మిమ్మల్నె క్కడా చూసిన గుర్తులేదు నాకు!" అన్నారు నిర్మోహ మాటంగా.

"బహుశా, నేనే మిమ్మల్ని చూసుంటాను వెస్టర్న్ క్లబ్లో. మీరు దాని మెంబరేనని నాకు రూఢి అయింది. అందుకే అడిగాను" అన్నాడు తను నవ్వుతూ.

నాకు వాళ్ళ సంభాషణేమీ అర్థం కావడంలేదు. సారధిగార్ని అతను వెస్టర్న్ క్లబ్ మెంబరంటాడేమిటి? భూటాన్ వచ్చినప్పట్నించీ ఆయన నావెంటే వున్నారే? అక్కడికెప్పుడెళ్ళారూ? మెంబర్షిప్ ఎప్పుడు తీసు కున్నారూ?

నా ఆలోచనలు ముగిసేలోగా, వాళ్ళిద్దరూ సెలవు తీసుకున్నారు.

సారధి నా చెయ్యందుకుని, షాప్లోంచి బయటికి నడిచారు.

"వెస్టర్న్ క్లబ్ ఏమిటి? మీరందులో మెంబర్షిప్ ఎప్పుడు తీసుకున్నారు?" అడిగాను ఆశ్చర్యంగా.

"నేనా పేరు వినడం, అతన్ని చూడటం యిదే మొదటిసారి!" అన్నారాయన అదే స్థితిలో.

"ఒక విషయం గమనించారా? అతనా ఉంగరం చూడగానే ఉలిక్కిపడ్డాడు. తరువాత కావాలని మిమ్మల్ని పలకరించాడు."

"ఔను. దీన్నిబట్టి నా దగ్గిరున్న ఆ ఉంగరం ఆ ముఠా గుర్తింపు చిహ్నమేననీ, ఆ వ్యక్తి ఆ ముఠాకు

చెందినవాడేననీ, అందుకే ఆ ఉంగరాన్ని చూసి, నేనూ వాళ్ళ సభ్యుణ్ణనుకొని పలకరించాడనీ స్పష్టమవుతోంది.

బహుశా, ఆ వెస్టర్న్ బ్లూ ఆ ముఠా సభ్యుల కేంద్రమయి ఉంటుంది. అందుకే అతను నన్నక్కడ చూసుంటానన్నాడు. పైగా, నేను దాని మెంబర్నని తనకి రూఢి అయిందనికూడా అన్నాడు. మనం వెంటనే దాని గురించి ఆరా తీయాలి'' అన్నారు సారథి.

అప్పటికే మేమిద్దరం షాపులోంచి బైటపడి రోడ్డు మీదకొచ్చాం. ఫుట్ పాత్ పక్కన ఓ టాక్సీ కనిపించింది.

సారథి గబగబ డ్రైవర్ని సమీపించి, ''వెస్టర్న్ బ్లూ ఎక్కడుందో తెలుసా?'' అడిగారు చీకట్లో బాణం వదులుతో.

''తెలియకేం? అదొక నైట్ క్లబ్. నగరం శివార్లలో ఉంది. తీసికెళ్ళమంటారా?'' అడిగాడు ఆశగా.

సారథి తలూపి, బాక్ డోర్ తెరిచారు.

6

ఊరిచివర విశాలమైన ప్రహరీమధ్య వుంది క్లబ్. మా టాక్సీ కాంపౌండ్ లోకి తిరిగి, పార్కింగ్ ప్లేస్ లో ఆగింది.

డ్రైవర్ కు మీటర్ బిల్ పే జేసి లోనికి నడిచాం. లోపల దేశవిదేశీ జనంతో క్రిక్కిరిసి ఉన్నాయి టేబిళ్ళు. ఒకరిద్దరు నన్ను గుటకలువేస్తూ చూస్తున్నారు. పాపం, మగాళ్ళు మరి. ఆడది కనిపిస్తే చాలు గుడ్లు గుడ్లగూబల్లా తయారవుతాయి వాళ్ళకి.

నేనవేమీ పట్టించుకోకుండా సారథిగార్ని అనుస

రిస్తూ వెళ్ళి, విడిగా ఉన్న ఓ టేబులుముందు వెళ్లి కూర్చు న్నాను.

అప్పుడే స్టేజిమీది తెర కొద్దికొద్దిగా పైకి లేవసాగింది. అంతవరకూ సన్నగా మోగుతున్న ఆర్కెస్ట్రా ఇప్పుడు చెవులు బద్దలు కొట్టసాగింది. బహుశా, కేబరే డాన్స కాబోలు!

సారధిగారి ఎక్స్‌రే కళ్ళు అక్కడ కూర్చున్నవాళ్ళం దర్నీ నిశితంగా పరిశీలిస్తున్నాయి. ఆర్కెస్ట్రా మిన్ను ముట్టేసరికి అందరి దృష్టి స్టేజిమీదికి మళ్ళింది.

బేరర్ వచ్చి వినయంగా అభివాదం చేశాడు మాకు.

సారధి రెండు ఫ్రూట్ సలాడ్స్‌కు ఆర్డరిచ్చారు.

అంతలో, స్టేజిమీద కేబరే డాన్సర్ ప్రత్యక్షమైంది. మగవాళ్ళ సంగతెలా ఉందోగానీ, నాకు మాత్రం ఆ అర్ధనగ్న నారీమణిని చూస్తోంటే ఒళ్ళు మండి పోతోంది.

సిగ్గూ, లజ్జా విడిచి అలా పిరుదులూపుకు బ్రతికే ఆడవాళ్ళంటే నాకు మహా ఎలర్జీ!

బేరర్ ఫ్రూట్ సలాడ్స్ తెచ్చి మాముందు పెట్టి వెళ్ళాడు. కొద్దికొద్దిగా తింటూ చూడసాగాను ఆ నగ్న ప్రదర్శన. డాన్స్ ముగిసిందో లేదో, హాలు కరతాళ ధ్వనులతో మారుమోగింది. పిచ్చిమాలోకం.

ఆ నర్తకీమణి లోనికెళ్ళగానే స్టేజిమీది కర్టెన్ లాగే ఆర్కెస్ట్రాకూడా మళ్ళీ మొదటిస్థాయికి దిగింది. మూతి విరుస్తూ ద్వారంవైపు చూసి గతుక్కుమన్నాను.

సరిగ్గా అప్పుడే ఓ వ్యక్తి లోనికి ప్రవేశిస్తున్నాడు. అతను యెవ్వరో కాదు, గతరాత్రి నైట్‌క్లబ్‌లో సారధి కొట్టినతనే!

"హేమా! అతన్ని గుర్తించావా?" అన్న పిలుపువిని ఆయనవైపు చూశాను.

ఆయన చూపులు కూడా ద్వారంమీదే నిలిచి ఉన్నాయి.

"గుర్తించాను. నిన్న రాత్రి మీరు చేయిజేసుకున్నతనే. ఇప్పుడేం చేద్దాం?" అడిగాను ఖంగారుగా.

"వేచి చూడు!"

తలవంచుకుని ఓరగా ఆ వ్యక్తివైపు చూశాను. అప్పటికే అతను ఓ మూలవున్న టేబుల్ని సమీపించాడు. అప్పటికే అక్కడ మరో యిద్దరు కూర్చున్నారు.

ముగ్గురూ పెద్దగా నవ్వుతూ కరచాలనం చేసుకున్నారు. అతనిలాగే, ఆ యిద్దరి మొహాల్లోనూ, నిర్దాక్షిణ్యం, కరుకుదనం కనిపిస్తోంది!

"హేమా! ఆ ముగ్గురూ ప్రొఫెషనల్ రౌడీల్లా ఉన్నారు. ఖర్మగాలి వాడు నన్ను చూశాడంటే క్షణంలో గుర్తుపడతాడు. పెద్ద గొడవ జరిగే ప్రమాదముంది. ఇక్కణ్ణించి యెంత త్వరగా జారుకుంటే అంత మంచిది" అంటూ బేరర్ కోసం అటూ ఇటూ చూశారు సారధి.

అతను కనుపించగానే సైగచేసి, బిల్లు తెమ్మన్నారు. రెండు నిముషాల్లో వచ్చేసింది బిల్లు.

బిల్లు పేజేసి, "కమాన్!..." అంటూ లేచారు సారధి.

ఇద్దరం వడివడిగా ద్వారంవైపు నడిచాం. నడుస్తూ ఓరగా వాళ్లు కూర్చున్నవైపు చూసి గతుక్కుమన్నాను. అతనిదృష్టి మామీద పడనే పడింది. వెంటనే తన, అనుచరులకు మమ్మల్ని చూపిస్తూ ఏదో అన్నాడు.

నా గుండె గతి వేగం అందుకుంది. గబగబ క్లబ్బులోంచి బైటపడ్డాం. పార్కింగ్ లో స్వంత కార్లు తప్ప టాక్సీలు లేవు. మేము వచ్చిన టాక్సీని అక్కడే వెయిటింగ్ లో ఉండమని యెందుకు చెప్పలేదా అనిపించింది.

సారథి నా చెయ్యి పట్టుకొని, వడివడిగా మెయిన్ గేటువైపు అడుగులు వేస్తున్నారు. గేటింకా చాలా దూరం ఉంది. అంతలో మా వెనక ఎవ్వరో పరిగెత్తుకు వస్తున్న అడుగుల శబ్దం వినిపించి, గిరుక్కున వెనుదిరిగి చూశాను. వాళ్ళే!

ముందు ముగ్గురేమో అనుకున్నాను. కాదు ఇద్దరే. మూడో వ్యక్తి లోపలే ఉన్నాడేమో!

"ఏయ్, మిస్టర్! ఆగు!" అంటున్నాడతను గబగబ మమ్మల్ని సమీపిస్తూ.

గత్యంతరం లేదు. సారథి ఆగిపోయారు.

నా గుండెలో గుర్రాలు దౌడుతీస్తున్నాయి.

"హల్లో మిస్టర్! హౌవ్వార్యూ?" అడిగాడతను మమల్ని సమీపించి.

"ఫైన్! ఇంతకీ, మీరెవ్వరో తెలుసుకోవచ్చా?" అడిగారు సారథి చాలా నింపాదిగా.

విట్టు విన్నట్టు నవ్వాడతను. "జోక్ బావుంది! నన్నప్పుడే మర్చిపోయావా? నిన్న రాత్రి ఆడంగిలా నా మీద దాడిచేసి పారిపోయావే? నాకు స్పృహ వచ్చేవరకూ నువ్వక్కడ ఉండి ఉంటే, ఈపాటికి నీ మాంసాన్ని ఊరకుక్కలు శుభ్రంగా అరగించి ఉండేవి" అంటూ జేబులో చెయ్యి పెట్టాడతను.

అంతే!

అంతవరకూ బుద్ధిగా నిల్చున్న సారథి, కాళ్ళక్రింద స్ప్రింగులున్నట్టు ఛెంగున ఎగిరారు గాలిలోకి. మరుక్షణం ఆయన రెండు కాళ్ళూ అతని ఛాతిని గుద్దేశాయి. ఆ మెరుపు దెబ్బకి అతను కాండం నరికిన చెట్టులా క్రింద కూలాడు.

ఊహించని సారథి బూటుముడమ అతని కణతని ముద్దెట్టుకొంది. ఆ ఒక్క దెబ్బకే అతని శరీరం చలన రహితమైపోయింది.

ఆలోగా అతని అనుచరుడి చేతిలోకి బారెడు కైజారు వచ్చేసింది.

భయంతో నేను వెనక్కి తప్పుకున్నాను. అతను కైజారు ఎత్తి సారథిని పొడవడానికి చిఱుతలా ముందుకు దూకాడు.

సారథి మెరుపులా పక్కకితప్పుకుని, అతని కుడిచెయ్యి మెలివేసి పట్టుకున్నారు. మరుక్షణం ఆయన బూటుకాలు అతని తొడలమధ్య పడింది బలంగా.

“ఘిప్!” మన్న శబ్దంతో అతని గుడ్లు వెళ్ళుకు వచ్చాయి.

సారథి క్షణం ఆలస్యం చెయ్యకుండా మరోదెబ్బ తీశారక్కడ. వేరొకరైతే ఆ క్రూరమైన దెబ్బలకి హరీ మనేవారే! అతను కిక్కురుమనకుండా క్రిందపడి మూర్ఛపోయాడు.

‘హమ్మయ్య’ అనుకుంటూ గుండెమీద చెయ్యి వేసుకున్నానో లేదో, అంతవరకూ ఐపు లేనివాళ్ళ మూడో అనుచరుడు చీకట్లోంచి బాణంలా దూసుకువచ్చాడు ఆయన మీదికి.

వస్తూనే పొట్టేలులా ఆయన్ని ఢీకొన్నాడు. ఊహించని ఆ మెరుపుదాడికి సారధి ఉన్నఫళంగా నేల కరిచారు.

వాడాయన ఛాతీమీద కూర్చుని, పాదాలతో ఆయన చేతులు అదిమిపెట్టి, గొంతు నులమడం ప్రారంభించాడు. ఆయన నోట్లోంచి మాట పెగలడంలేదు. వాడి ఉడుం పట్టు సడలించడానికి శతవిధాలా ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఆయన ప్రయత్నాలేవీ ఫలించడంలేదు.

ఆయనకేమైనా ఐతే నాగతేంగాను? ఈ ఆలోచనతో నా ఒళ్ళు వేపాకులా వణికిపోయింది. వెనకా ముందూ యోచించే వ్యవధి లేదు. చటుక్కున వంగి కుడి కాలుకున్న హైహీల్ తీశాను.

దాని మడమ ఎత్తైనది. సుత్తిలా వాడొచ్చు. ఒంట్లో వున్న శక్తినంతా కూడదీసుకుని, సారధి ఛాతీమీద కూర్చున్న వ్యక్తి బుర్రమీద బాదడం ప్రారంభించాను.

అతనా దెబ్బలు తప్పించుకోడానికి తల అటూ ఇటూ తిప్పుతున్నాడు.

గొంతుమీంచి అతని పట్టు కొద్దిగా సడలగానే సారధి చటుక్కున అతన్ని పక్కకి తోసి నిల్చున్నారు. లేవగానే ఈడ్చి అతని డొక్కలో ఒక్క తన్నుతన్నారు. ఆ ఒక్క తన్నుకే అతను స్పృహతప్పిపోయాడు.

“గుడ్ హేమా! సమయానికి ఆపద్బాంధవిలా ఆదుకున్నావ్. పద. ఇహ ఒక్క క్షణంకూడా ఇక్కడుండకూడదు,” అంటూ నా రెక్క పుచ్చుకుని గేటువైపు నడిచారు సారధి.

అక్కణ్నించి కాలినడకన చాలాదూరం వెళ్ళాక గానీ, మాకు టాక్సీ దొరకలేదు. హోటల్ చేరి, మా

గదిలో అడుగుపెట్టేసరికి పన్నెండు గంటలయింది. గదిలో ప్రవేశించగానే సారథి తలుపు లోపల గడియ బిగించి, నన్ను బాల్కనీలోకి తీసికెళ్ళారు.

"హేమా! మన పొజిషన్ ఇప్పుడు ప్రమాదకరంగా పరిణమించింది. ఈపాటికా ముగ్గురూ కోలుకునుంటారు, విదేశాలు పర్యటించడానికి వచ్చిన ఒక కోటీశ్వరుడు. కాకలుదీరిన ముగ్గురు రౌడీలని ఏకంగా అలా మూర్ఛ పోగొట్టగలడా?

పగలు మనం మీ అన్నయ్య నివసించిన ఇంటికెళ్ళడం ఇప్పుడీ ముగ్గుర్నీ చితకబాదడం ఇవన్నీ కలిపి ఆలోచిస్తే ఎవ్వరికైనా ఇట్టే అనుమానం వేస్తుంది. నేను పైకి కని పిస్తున్నట్టు యాత్రీకుణ్ని కాననీ, కొమ్ములు తిరిగిన గూఢచారిననీ, ఇహ మనం ఎంత త్వరగా ఈ దేశంనించి జారుకుంటే అంత మంచిది, ఏమంటావ్?"

"అన్నయ్యని చంపిన ఆ హంతకుల్నీ, ప్రపంచానికి ముప్పు తేబోతున్న ఆ విషపదార్థ కూకటి వేళ్ళనీ కనుక్కో నిదే భీరువుల్లా పారిపోదామంటారా?" అన్నాను నివ్వెర బోతూ.

"పారిపోదామని ఎప్పుడన్నాను? టాక్సీలో వచ్చే టప్పుడు నాకో పథకం స్ఫురించింది. ఉదయం ఆరు గంటలకి ఇక్కణ్నించి నేపాల్ వెళ్లే విమానం వుంది. మనం ఆ విమానంలో బైలుదేరి ఖాట్మండూ చేరుకుందాం! అక్కడ నాకు తెలిసిన ఓ మిత్రుడున్నాడు.

అతని సహాయంతో, మారువేషాలు వేసుకుని, కొత్త పేర్లు పెట్టుకుని ఆ పేర్లతో ఫోర్జరీ పాస్‌పోర్టులు సంపా దించి తిరిగి-ఇక్కడికి వచ్చేద్దాం! అప్పుడు వీళ్ళు మనల్ని గుర్తించలేరు. ఈసారి చాలా జాగ్రత్తగా మన కార్య

కలాపాలు కొనసాగించాలి. అర్థమైందా?"

తలూపాను ఆనందంగా.

7

ఇంకా తెల్లవారకముందే లేచి, కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని, గది ఖాళీ చేసి, ఏర్‌పోర్టు చేరుకున్నాం!

సారథి రాత్రే ఏర్‌పోర్టుకు ఫోన్ చేసి, రెండు టికెట్స్ రిజర్వ్ చేయించారట. పంక్చువల్‌గా ఆరుగంటల పది నిమిషాలకి బైలుదేరింది విమానం. భూటాన్, నేపాల్ పక్కపక్క దేశాలే. తింగ్ పూనించి, ఖాట్మండుకు గంటన్నరే ప్రయాణం.

సరిగ్గా ఏడు గంటల నలభై నిమిషాలకి ఖాట్మండు విమానాశ్రయంలో దిగింది ప్లేన్. టాక్సీ ఎక్కి చిన్నగా సారథిగారి స్నేహితుడి ఇంటికి చేరుకున్నాం.

ఆయన పేరు ప్రభుదాస్. వాళ్ళిద్దరూ దాదాపు సమవయస్కులే. చదువుకునే రోజుల్లో ఇద్దరూ సహాధ్యాయులుట. ఆయన ఐదేళ్ళక్రితం ఇక్కడికి వచ్చి, వ్యాపారంలో స్థిరపడ్డాడుట.

మమ్మల్ని చూడగానే సంభ్రమాశ్చర్యాలతో ఆయన నోరు తెరుచుకుంది.

"ఇది కలా? వైష్ణవమాయా? నేను భారతదేశంలో వున్నానా? నేపాల్‌లో వున్నానా? వచ్చేముందు ఓ టెలిగ్రామైనా ఇస్తే, ఏర్‌పోర్టుకు వచ్చి రిసీవ్ చేసుకునే వాణ్నికదా?" అంటూ అమాంతం సారథిగార్ని కౌగలించుకున్నాడు.

ప్రభూదాస్ భార్య పేరు నమ్రత. చాలా కలుపుగోలు మనిషి. పరిచయమైన కొద్ది క్షణాల్లోనే మేమిద్దరం చేరువైపోయాం.

భార్యాభర్తలిద్దరూ మమ్మల్ని సాదరంగా ఇంట్లోకి తీసికెళ్ళి కూర్చోబెట్టారు. సారధి మొదటినించీ క్లుప్తంగా ఆ కేసు వివరాలు తన మిత్రుడికి వివరించి, ఆయనవల్ల కావలసిన సహాయం ఏమిటో విపులీకరించారు.

అంతా విన్న ప్రభుదాస్ మొహంలో గాంభీర్యం చోటు చేసుకుంది.

"నాకు తెలిసిన ఓ మేకప్ ఆర్టిస్ట్ వున్నాడు. అతని దగ్గర మీకు కావలసిన మేకప్ సరంజామా దొరక వచ్చు. పోతే, ఫోర్జరీ పాస్‌పోర్ట్‌ల సమస్యకూడా పరిష్కారమౌతుంది.

మీరు నకిలీ పాస్‌పోర్టులతో, మారువేషాల్లో విమానం ద్వారా భూటాన్ వెళ్ళడంకంటే, టూరిస్ట్‌బస్‌లో భూటాన్ సందర్శించే యాత్రీకులతో కలిసి వెళ్ళడం మంచిదని నా అభిప్రాయం!

అలా మీరు భూమార్గంగుండా నేపాల్ సరిహద్దులు దాటి, భూటాన్‌లో ప్రవేశించి, అనేక గ్రామాలు చూసుకుంటూ తింగ్‌ఫూ చేరవచ్చు. వరిపొలాలు సాధారణంగా గ్రామాల చుట్టుపక్కలే కదావుండేవి. ఆ విధంగా మీరా మొక్కలు పెంచే పొలాలు కనుక్కునే వీలు కూడా ఉంటుంది.

ఈ మధ్యాహ్నం మనభోజనాలు ప్యాలెస్ హోటల్లో. మిస్ హేమాగారికి నేపాల్ భోజనపదార్థాల రుచి చూపించాలిగా. అట్నించే ఆ మేకప్ ఆర్టిస్టునికూడా కలుసుకోవచ్చు."

సారధి తలూపారు.

పన్నెండుగంటల ప్రాంతంలో నలుగురం ప్రభుదాస్

ఫీయట్ కారెక్కి ప్యాలెస్ హోటల్ చేరుకున్నాం. ఆయన మమ్మల్ని టెరస్‌మీదికి తీసికెళ్ళి భోజనాలకు ఆర్డరిచ్చారు.

ప్రతి దేశానికీ కొన్ని పాకశాస్త్ర సాంప్రదాయాలుంటాయి. నేపాల్ భోజనపదార్థాల్లో ఇటు భారతదేశం, అటు భూటాన్, చైనా పోలికలు కనిపించాయి. మొత్తానికి అన్నీ రుచికరమైనవే.

భోజనాలయ్యాక ప్రభుదాస్ సిగిరెట్ అంటించి, "ఈ ఆడవాళ్ళిద్దర్నీ వెంటబెట్టుకుని యెక్కడెక్కడని తిరుగుతాం? ఆ మేకప్ ఆర్టిస్టునీ, ఫారిన్ పాస్‌పోర్టులు తయారుజేసే వ్యక్తినీ మనం చూసొచ్చేవరకూ వీళ్ళు కింద రిసెప్షన్‌లో కాచుకుంటారు. అటువంటిచోట్లకి ఆడవాళ్ళని తీసికెళ్లడం బావుండదుకూడా!" అన్నాడు.

సారధి తలూపారు.

బిల్లు చెల్లించాక, మమ్మల్ని రిసెప్షన్‌లో వదిలి మగవాళ్ళిద్దరూ కార్లో వెళ్ళిపోయారు. నేనూ, నమ్రతా సోఫాలో కూర్చుని కబుర్లలో పడ్డాం.

అంతలో, ఆమె వాంతి వస్తున్నట్టు అరచెయ్యి నోటికడ్డం పెట్టుకుని వెక్కింది.

"ఏమైంది?" అడిగాను కంగారుగా.

అతి కష్టంమీద వస్తున్న వాంతిని ఆపుకుంటూ, నా దగ్గరికి వంగి, "వేవిళ్లు! ఇప్పుడేవస్తాను బాత్‌రూంకెళ్ళి" అని లేచి గబగబ బాత్‌రూం వెదుక్కుంటూ కేబిన్స్ వైపు వెళ్లింది.

నవ్వుకున్నాను. పెళ్లైన ఐదేళ్లకి నమ్రత కడుపులో ఓ నలుసు పడిందన్నమాట. మాతృత్వం స్త్రీ జీవితంలో ఓ చిత్రమైన మలుపు!

ఇంకా నా ఆలోచనలు తెగకముందే, ఓ పురుషకంఠం విని వులిక్కిపడ్డాను.

8

“ఈ విమాన ప్రయాణాలవల్ల నాకు వెంటనే జలుబు చేసుంది డోర్జీ!”

“ఐతే, వెళ్ళి గదిలో రెస్టు తీసుకో. ఆలోగా మేము బార్‌లో రెండు పెగ్గులు తాగొస్తాం!”

ఆ రెండో కంఠం ఎక్కడో విన్నట్టు తోచి, చటుక్కున తలెత్తి అటు చూశాను. అంతే! నా గుండె గుభిల్లుమంది!

ఆ రెండో వ్యక్తి యెవ్వరో కాదు. మొన్న వెస్టర్న్ బ్లూ నైట్‌క్లబ్‌లో సారథి చితక్కొట్టినతనే! వాళ్ళు నాకు అతి చేరువలో నిల్చునున్నారు.

జలుబు చేసిందన్న వ్యక్తి నీరసంగా నడుచుకుంటూ లిఫ్ట్‌వైపు వెళుతున్నాడు. మిగతా యిద్దరూ అక్కడే నిల్చునున్నారు.

ఈ కిరాతకులు ఇక్కడికెలా దాపురించారు? కొంపదీసి మమ్మల్ని వెంబడిస్తూ రాలేదు కదా? ఈ ఆలోచన రాగానే సోఫాలోంచి ఒక్క ఉదుటున లేచి, తలుపు వైపు పరుగు తీశాను.

అప్పుడు పడింది. డోర్జీ దృష్టి నామీద.

“అరె! ఆ అమ్మాయే!!” పిడుగులా వినిపించింది అతని కంఠం నా చెవులకి.

కాలి సత్తువ కొద్దీ పరిగెత్తుతూ హోటల్లోంచి బైట పడ్డాను.

మరుక్షణం నా వెనక బూట్సుల శబ్దం వినిపించ సాగింది. వెనుదిరిగి చూడకుండా పరిగెత్తుతూ మెయిన్ గేటుదాటి రోడ్డుమీదికి వచ్చాను.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో, ప్రభుదాస్ కారు హోటల్ని సమీపిస్తూ కనిపించింది. అతనే నడుపుతున్నాడు కారు. బాక్ సీట్లో సారధి!

వాళ్ళని చూడగానే నా ప్రాణం లేచివచ్చింది.

నామీద దృష్టిపడ్డ మరుక్షణం ప్రభుదాస్ సడన్ బ్రేక్ వేశాడు.

"ఏం జరిగింది హేమా?" అడిగారు సారధి కంగారుగా.

"వెంటనే కారు పోనివ్వండి. ఆ నీచులు ఇక్కడికీ దాపురించారు." అన్నాను బాక్ డోర్ తెరిచి లోనికి దూరుతూ.

ప్రభుదాస్ వెంటనే కారు ముందుకు దూకించాడు.

దడదడంగాడే గుండెను అదుముకుంటూ వెనుదిరిగి చూశాను.

వాళ్ళిద్దరు ఓ టాక్సీ ఆపి ఎక్కుతున్నారు.

"వాళ్ళు మనల్ని టాక్సీలో వెంబడిస్తారు. ఇప్పుడేం చేద్దాం?" అడిగాడు ఖంగారుగా.

సారధి పలకలేదు. క్షణం ఆలోచించి, "ప్రభూ! నాకో పథకం స్ఫురిస్తోంది. కారు సిటీ పొలిమేరలు దాటించి, కొండ చరియలవైపు తీసికెళ్ళు. నేను చెప్పిన చోట స్పీడ్-స్లో చెయ్యి. నేను వాళ్ళు చూసేలా కార్లోంచి బైటికి దూకుతాను.

ఆ తరవాత మీరిద్దరూ మరో దారిన ఇంటికెళ్ళిపోండి. నేను వాళ్ళ కళ్ళల్లో కారంకొట్టివచ్చేస్తాను." అన్నారు.

ప్రభుదాస్ తలూపి, కారు స్పీడ్ హెచ్చించాడు.

నగరం వెలుపల దూరదూరంవరకూ ఎత్తైన రాతి కొండలు వ్యాపించి ఉన్నాయి. రోడ్డుకి చేరువలోనే ఓ కొండమీద శిథిలావస్థలో వున్న బౌద్ధ దేవాలయం

కనిపిస్తోంది.

ఎదురుగా రోడ్డు మలుపు తిరుగుతోంది. "ప్రభూ! కారు స్లో చెయ్." అన్నారు సారథి.

కారు వేగం తగ్గింది. అంతే! సారథి చటుక్కున డోర్ తెరిచి బైటికి దూకేశారు. దురదృష్ట వశాత్తూ ఆ ఊపుకు అనుకోకుండా నేనూ బైట పడిపోయాను.

ప్రభుదాస్ ఈ విషయం గమనించనట్టున్నాడు. కారు రివ్వున దూసుకుపోయింది.

ఆ టాక్సీ మాకు ఫర్లాంగుదూరంలో నేవుంది. కార్లోంచి నేనూ పడిపోడంతో సారథి నివ్వెరబోయారు. నా శరీరం అక్కడక్కడా గీరుకుపోయింది.

ఇహ గత్యంతరంలేదు, "హేమా! త్వరగారా!" అంటూ నా చెయ్యందుకుని, రోడ్డుపక్కనున్న రాళ్ళ వైపు పరుగు తీశారాయన.

పడుతూ లేస్తూ ఆయన్ని అనుసరించాను. బండల మాటున నక్కుతూ కొండమీద కనిపిస్తున్న బౌద్ధ దేవాలయం వైపు సాగుతున్నాం. పైకెళ్ళడానికి ఓ వైపు కొండ తొలిచి నిర్మించారు రాతి మెట్లు.

వడివడిగా ఆ మెట్లెక్కి పైకి జేరుకున్నాం. శిథిలావస్థలో వున్న ఆలయం అది. సూది పడితే వినిపించే నిశ్శబ్దం. సారథి ఓ స్తంభం చాటున నిల్చుని, కింద కనిపిస్తున్న రోడ్డు వైపు చూశారు.

వాళ్ళుగానీ, వాళ్ళ కారుగానీ ఎక్కడా కనిపించడం లేదు!

"కొంపదీసి, ప్రభుదాస్ కారును వెంబడిస్తూ వెళ్ళలేదు కదా?" అన్నాను అయోమయంగా.

"అదే జరిగుంటే మన శ్రమంతా వృథా అయినట్టే.

పద, ఆలయంలో కెళ్ళి చూద్దాం!'! అంటూ లోనికి నడిచారాయన!

లోపల ఎత్తైన రాతి దిమ్మెమీద పెద్ద సైజు బుద్ధ విగ్రహం వుంది. ధ్యాన ముద్రలో, గోడలమీద బుద్ధుడి జీవిత చరిత్ర చాటే అనేక బొమ్మలు చెక్కివున్నాయి.

వాటిని చూసి, తిరిగి బైట మంటపంలోకి వచ్చాం. అంతే!

"ఢాం!" మన్న శబ్దంలో దిక్కులు పిక్కటిల్లాయి.

సారధి ఛెంగున ఓ స్తంభం చాటున తప్పుకున్నారు. దడదడలాడే గుండెతో, మెరుపులా వెనుదిరిగి ఆలయం లోకి దూరి, గుమ్మం పక్కన నక్కి చూడసాగాను.

అప్పటికే సారధి చేతిలోకి పిస్తోలు వచ్చేసింది.

వాళ్ళు ప్రభుదాస్ గారు వెంబడిస్తూ వెళ్ళలేదా? మా వెనకే గండు పిల్లుల్లా పైకి వచ్చారా?

ఆలయం ప్రాంగణంలో పెద్ద పెద్ద రాళ్ళున్నాయి. ఓ రాయి మాటున కనిపిస్తోంది మాకు నల్లని పిస్తోలు మొన. బహుశ, ఆ రాయి మాటునే నక్కి వుంటాడు శత్రువు!

ఆ విషయం సారధికూడా పసిగట్టినట్టున్నారు. నిలుచున్న వారల్లా మెల్లగా స్తంభం చాటున కూర్చుని, కొద్ది కొద్దిగా జరుగుతూ కాస్త ఎడంగా వున్న మరో స్తంభం వెనక్కి వెళ్ళారు. ఆయన పథకం ఏమిటో నాకర్థం కావడంలేదు.

చాలాసేపు నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలింది పరిసరాలని.

సారధివైపునించి ఏ సమాధానమూ రాకపోవడంతో, బండ చాటున వున్న వ్యక్తి విసుగు చెందినట్టున్నాడు. ఆయన స్థితి ఏమిటో కనుక్కుందామని కొద్దిగా బండ

ఇవతలికి వచ్చాడు.

వెంటనే గుర్తించాను. అతను జోర్జి!

"ఢాం! ఢాం!!" పొగలు కక్కింది సారధి పిస్తోలు.

రెండో గుండు అతని కడుపులో దిగినట్టుంది. గావు కేక పెడుతూ అమాంతం నేల కూలాడు.

మళ్ళీ నిశ్శబ్దం!

"జోర్జి! క్షేమంగా వున్నావా?" ఎడం వైపునించి వినిపించింది ఓ కంఠం.

బహుశా, వాడతని అనుచరుడై వుంటాడు.

రెండు నిమిషాలైనా జవాబు రాకపోవడంతో, ఎడం వైపునించి సన్నగా బూట్సుల సవ్వడి వినిపించసాగింది. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ దాగిన చోటునించి ఇవతలికి వచ్చాడు జోర్జి అనుచరుడు.

నేలమీద నిశ్చలంగా పడున్న జోర్జి శరీరాన్ని చూడగానే మెరుపులా వెనుదిరిగి వచ్చిన చోటికి పరుగుతీశాడు. అంతే!

మళ్ళీ రెండుసార్లు గర్జించింది సారధి పిస్తోలు.

గుళ్ళు అతని నడుంలో దిగినట్టున్నాయి. గాయపడ్డ జింకలా గావుకేక పెడుతూ ఎగిరి నేలకూలాడు.

నిశ్శబ్దం!

స్తంభం చాటునించి కదిలాడు సారధి. నేను కుదుటపడ్డ గుండెతో బైటికివచ్చి అయన్ని అనుసరించాను.

ఆలయం ప్రాంగణంలో బోర్లాపడున్న జోర్జిని సమీపించి, అతను తొడుక్కున్న దుస్తులు వెదికారు సారధి. ఓ పర్సూ, తాళం చెవుల గుత్తీ, పిస్తోలు గుళ్ళూ, కొన్ని కాగితాలూ బైటపడ్డాయి.

ఆ కాగితాల్లో ఓ ఉత్తరం కూడా వుంది. దేనికైనా మంచిదనుకున్నారో ఏమో, ఆ ఉత్తరాన్ని జాగ్రత్తగా చదివారు సారధి.

తరవాత దాన్ని నా కందించారు.

వుత్తరం టాంజూగ్ అనే ప్రదేశంనించి, థింఫూలో వున్న డోర్జీ పేర పోస్టు జెయ్యబడింది. వుత్తరం సంబోధననిబట్టి, అది టాంజూగ్‌లో నివసిస్తున్న డోర్జీ సోదరుడు డోర్జీకి రాసిన వుత్తరమని బోధపడింది.

పూర్తి వుత్తరంలో ఒకే ఒక విషయం స్ఫన్నాకట్టుకుంది.

"......ఇక్కడ మన ఫారంలో పని చురుకుగా సాగుతోంది. బాస్ ఈ రోజే వచ్చారు. మా పని చూసి చాలా మెచ్చుకున్నారు......"

"ఉత్తరంలో ప్రస్తావించిన ఆ ఫారమ్ యేమిటో అర్థమైందా? బహుశా, వాళ్ళక్కడ ఆ మొక్కను పడించడానికి పెద్ద అగ్రికల్చరల్ ఫార్మ్ నెలకొల్పి ఉంటారు. టాంజూగ్ అనే ఆ ప్రదేశం థింఫూకు చేరువలోనే వుంది. ఈ ఉత్తరంవల్ల ఒకవిధంగా మన మార్గం సుగమమయింది.

రేపీపాటికి మనం నకిలీపాస్‌పోర్ట్‌లతో,మారు వేషాల్లో టూరిస్ట్‌బస్ ద్వారా భూటాన్ సరిహద్దుల్లో ప్రవేశించాలి. ఆ బస్ టాంజూగ్ మీదుగా థింఫూ జేరితే మరీ మంచిది.

మనం టాంజూగ్‌లోనే దిగి, ఆ ఫార్మ్ గురించి ఆరా తియ్యొచ్చు. ఇక పద. రోడ్డుమీదికెళ్తే ఏ లారీయో ఐనా దొరకొచ్చు" అంటూ కొండ దిగే మెట్లవైపు నడిచారు సారధి.

9

మర్నాడు భూటాన్ వెళ్ళే టూరిస్ట్ బస్‌లో యెక్కాము.

మాకు వీడ్కోలు చెప్పడానికి ప్రభుదాస్ భార్య వచ్చింది. అతను రాలేదు. అడిగితే, అర్జంటు పనిమీద ఎక్కడికో వెళ్ళాడని చెప్పింది.

దాదాపు అరవైమంది ప్రయాణీకుల్ని మోసుకుంటూ ముందుకు సాగింది బస్సు.

ఆ రోజంతా ప్రయాణంలోనే గడిచిపోయింది.

మర్నాడు తెలతెలవారుతుండగా భూటాన్‌లో ప్రవేశించాం!

అదృష్టవశాత్తూ భూటాన్ రాజధానికి వెళ్ళే దార్లోనే తగిలింది మాకు టాంజుగ్ నగరం! సాయంత్రం నాలుగ్గంటల ప్రాంతంలో మా బస్సు ఆ నగరంలోకి ప్రవేశించింది.

అది చాలా ప్రాచీనమైన నగరమనీ, చూడవలసిన కట్టడాలెన్నో వున్నాయనీ, ఆ రాత్రి అక్కడే బసచేసి, వుదయం వాటిని చూసి ప్రయాణమవ్వాలనీ చెప్పాడు టూరిస్టుగైడ్.

బస్సు ఓ లాడ్జింగ్ ముందాగింది.

టూరిస్టు కంపెనీ తరఫునించి, మా అందరికీ అక్కడ గదులు ఏర్పాటు చెయ్యబడ్డాయి.

కాలకృత్యాలూ, టిఫిన్ అయ్యాక, సారధిగారు నన్ను వెంటబెట్టుకుని, లాడ్జింగ్ మేనేజర్ దగ్గరికెళ్ళి కూర్చుని కబుర్లు ప్రారంభించారు.

కాసేపు ఆ ప్రాంతం విశేషాలూ, అవీ మాట్లాడాక, "బస్‌లో వస్తూ గమనించాను. మీ టాంజుగ్ చుట్టు

పక్కల భారీ వ్యవసాయక్షేత్రా లున్నట్టున్నాయి" అంటూ విషయం కదిపారు.

"ఔను. ఇక్కడి ప్రజలంతా దాదాపు వ్యవసాయం మీదే ఆధారపడి జీవిస్తారు. ఇక్కడి భూమి వరిపంటకు చాలా అనుకూలమైంది!" అన్నాడు మేనేజర్.

"ఐతే, ఇక్కడ పెద్దపెద్ద ఫారమ్స్ కూడా ఉండి ఉంటాయి!"

"ఔను."

"ఆ ఫారమ్స్ చాలా పాతవనుకుంటాను."

"ఒక్కటి తప్ప అన్నీ పాతవే!"

"ఆ కొత్త ఫారమ్ ఎప్పుడేర్పడింది?"

"సంవత్సరంకూడా కాలేదు. అది చాలా అధునాతన మైనది. దానిమధ్య పెద్ద భవనంకూడా కట్టారు. కొన్ని వందల ఎకరాల్లో వ్యాపించి వుంది ఫారమ్. దానిచుట్టూ ఎత్తయిన ప్రహరీగోడ నిర్మించారు. అందులో కేవలం ధాన్యమే పండిస్తారుట!"

"ఐతే, తప్పకుండా దాన్నొకసారి చూడాలి. నిజానికి మా దేశంలో నాకూ పెద్ద వ్యవసాయక్షేత్రం వుంది. అందుకే వ్యవసాయంపట్ల నాకు ఆసక్తి ఎక్కువ. ఆ ఫారమ్ ఎక్కడుందో చెప్పగలరా?"

"ఇక్కణ్ణించి పది మైళ్ళదూరంలో వుంది. మీరు టాక్సీ తీసుకుని కొమింటాంగ్ గ్రామం వైపు వెళ్ళారంటే దాన్లోనే వస్తుంది ఆ ఫారమ్."

మేనేజర్‌కు థాంక్స్ చెప్పి, నా చెయ్యందుకుని బైటికి నడిచారు సారథి. "మనకావలసిన ఫారమ్ అదే అయుంటుంది. ఒకసారి వెళ్ళి చూడాలి. నాతో వస్తావా? ఇక్కడే వుంటావా?"

"గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ నేనిక్కడ కూర్చోలేను. వస్తాను." అన్నాను, ఇద్దరం నగర వీధుల్లో పడి టాక్సీ కోసం గాలించాం. అదృష్ట వశాత్తూ కనిపించిందో టాక్సీ.

డ్రైవర్‌తో కొమింటాంగ్ గ్రామం వైపు తీసికెళ్ళ మని చెప్పి, ఎక్కాం.

టాక్సీ బైలుదేరింది.

అప్పటికే పరిసరాలని చిరు చీకట్లు ముసురుకుంటు న్నాయి.

నగరం వదిలి, ఓ నిర్మానుష్యమైన రోడ్డుమీద పరుగు తీస్తోంది టాక్సీ.

రోడ్డు కిరుపక్కలా పచ్చని పంట పొలాలున్నాయి.

అలా గంటసేపు ప్రయాణించాక, సుదూరంలో ఎత్తైన ఓ ప్రహరీ గోడ కనిపించింది మాకు. చాలా విశాలమైన ప్రదేశాన్ని ఆక్రమించి వుంది గోడ.

"డ్రైవర్! ఇక్కడ ఆపు!" అన్నారు సారధి.

టాక్సీ రోడ్డు పక్క ఆగింది.

సారధి నా చెయ్యి పట్టుకుని దిగారు. అప్పటికే బాగా చీకటి పడింది! డ్రైవర్ మీటర్ చూసి, బిల్లు చెప్పాడు. పర్సుతీసి బిల్లు చెల్లించారు సారధి. టాక్సీని వెనుదిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

"ఆ ఫారమ్ అదే అయివుంటుంది. పద!" అంటూ అటు కదిలారాయన.

"అంత పెద్ద ప్రహరీగోడ వుండగా లోపలేముందో మనకెలా తెలుస్తుంది?" అడిగాను ఆయన్ని అనుసరిస్తూ.

"వీలైతే గోడ దూకాలి మరి! తప్పదు."

ఇద్దరం చకచక అడుగులు వేసుకుంటూ రోడ్డు దిగి,

ఆ ప్రహారీ వైపు నడవసాగాం. పావు గంటలో చేరుకున్నామక్కడికి, చుట్టూ మసక చీకటి, కీచురాళ్ళగోల!

సారథిగోడ ఎక్కడానికి ఆధారం మేదైనావుందేమో పరిశీలిస్తున్నారు. గోడలో అక్కడక్కడా గూళ్ళవంటి రంధ్రాలున్నాయి. అవి గోడ కట్టేటప్పుడు తాపీ వాళ్ళు నిలుచుని పనిచెయ్యడానికి నిర్మించే చెక్క దిమ్మెల తాలూకువై వుంటాయి.

సారథి ఓ రంధ్రంలో కాలు పెట్టి, ఎగిరి పైన మరో రంధ్రం అందుకుని గోడ కత్తుకుపోయారు. చూస్తూనే ఆయన బల్లిలా గోడమీదకిచేరి, ఎక్కి కూర్చున్నారు. పైన గోడ విశాలంగా వుండివుంటుంది. అందుకే, ఆయన గోడమీద బోర్లా పడుకుని, నా వైపు చెయ్యిచాచారు.

ఆయన చెయ్యందుకుని, నేనూ అలాగే రంధ్రాలు ఎక్కుతూ నెమ్మదిగా గోడ పైకి చేరుకుని, ఆయన పక్కన కూర్చున్నాను.

లోపల ఎటు చూసినా వరినాట్లు కనిపిస్తున్నాయి. విశాలమైన ఆ వ్యవసాయ క్షేత్రం మధ్య మసక వెలుతుర్లో లీలగా ఓ భవనం కనిపిస్తోంది. మనుషులెవ్వరూ కాన రావటంలేదు!

సారథి దిగమన్నట్టు సైగజేసి మునుపటిలా రంధ్రాల్లో కాళ్ళు పెడుతూ సులువుగా దిగిపోయారు. నేను దిగడంలో కాస్త కష్టమయింది.

“ఇప్పుడు ఏం చేద్దామంటారు?” అడిగాను తగ్గు స్వరంలో.

“చీకటి మనకు సహాయకారిగా వుంది. ఆ భవనం లోపల ఏముందో, ఏం జరుగుతోందో వెళ్ళి చూడాలి,” అన్నారాయన.

ఇద్దరం చీకట్లో చూసుకుంటూ రెండడుగులు ముందుకు వేశాం. మరుక్షణం ప్రహరీ నాలుగు వైపులా సెర్చిలైట్లు వెలిగాయి. భయంతో బిర్రబిగుసుకు పోయాను. ఆ కాంతిని నా కళ్లు భరించలేకపోతున్నాయి.

అప్పుడు కనిపించారు మనుషులు! చేతుల్లో స్టెన్ గన్స్ పట్టుకుని వస్తున్న నలుగురు మనుషులు!!

సారథి నా చెయ్యి నొక్కి భయపడకూడదని ధైర్యం చెప్పారు.

అప్పటికే ఆ నలుగురూ మమ్మల్ని సమీపించారు. అందులో పొడుగ్గా, దృఢంగా వున్నతను ముందుకువచ్చి, "ఎవరు మీరు? ఇక్కడేం జేస్తున్నారు?" అడిగాడు తీక్షణంగా.

సారథి కంఠం సర్దుకుని. "నా పేరు అబ్దుల్ అజీజ్. ఈమె నా భార్య జరీనా తాజ్! మేము పాకిస్తానీ యాత్రీకులం! నేపాల్ టూరిస్ట్ బస్‌లో భూటాన్ దర్శిం చడానికి వచ్చాం.

మా బస్సు ఈ మధ్యాహ్నమే టాంజాగ్ జేరింది. ఈ పరిసర ప్రాంతాలు చూసివద్దామని మేమిద్దరం విడిగా బైలుదేరాం. తిరిగిపోతూ దారి తప్పాం, ఈ రాత్రి ఇక్కడ తలదాచుకునే చోటు దొరుకుతుందేమోనని చూస్తే, ఈ ప్రహరీ గోడ కనిపించింది. ఈ వైపు గేటు లేనందువల్ల గోడ దూకి రావలసి వచ్చింది." అన్నాడు.

పకపక నవ్వాడతను. "నీ కల్లిబొల్లి కబుర్లు నమ్మ డానికి నేనేం పసివాణ్ణనుకున్నావా? మామూలు స్త్రీ పురుషు లెవ్వరూ ఇంత పెద్ద గోడను అవలీలగా దూకి రాలేరు. టాంజాగ్ ఇక్కణ్ణించి పదిమైళ్ళుంది. ఇంత దూరం నడిచి వచ్చారా? నిజం చెప్పండి. ఎవ్వరు మీరు?"

అడిగాడతను కటువుగా.

"నిజమే చెప్పాను. నామాట నమ్మండి!"

"నిజం ఎలా రాబట్టాలో నాకు తెలుసు!" అంటూ తన వాళ్ళ వైపు చూసి,

"ఈ రాత్రి బాస్ రాబోతున్నారు. వీళ్ళని ఆయన ముందు ప్రవేశ పెడదాం! తీసికెళ్ళి ఆ చీకటి కొట్లో పడెయ్యండి." అన్నాడతను.

మిగతా ముగ్గురూ మమ్మల్ని తోసుకుంటూ ముందుకు సాగారు. తిరగబడటానికి కానీ, పారిపోడానికి గానీ బొత్తిగా అవకాశం లేదు. పైగా ఈ రాత్రి వాళ్ళ బాస్ రాబోతున్నాడుట. ఈ విధంగానైనా అతన్ని చూసే వీలుంటుంది మాకు.

వాళ్ళు మమ్మల్ని భవనంలోకి తీసికెళ్ళి, ఓ గది ముందు నిల్చోబెట్టి, మా దుస్తుల్ని సోదా చెయ్యసాగారు. సారథి జేబులో పిస్తోలూ, గుళ్ళూ బైటపడ్డాయి. వాటిని స్వాధీనం చేసుకున్నారు. గది తలుపుకు వేళ్ళాడుతున్న తాళం తెరిచి, మమ్మల్ని ఒక్క తోపుతో శారు లోనికి.

గదిలో కన్ను పొడుచుకున్నా కనిపించని కటిక చీకటి.

మరుక్షణం తలుపు మూసుకుంది.

"ఎవరు?" అన్న కంచు కంఠం గదిలో వినిపించి వులిక్కి పడ్డాను.

10

చీకట్లో ఓ మూలనించి వినిపించిందా కంఠం. అంటే, మాలాగే ఇంకెవ్వరో అక్కడ బంధించబడున్నారన్న మాట!

మరుక్షణం సారథి చేతిలో సిగిరెట్ లైటర్ వెలిగింది.

అదే క్షణం ఆ కంఠం వినిపించిన చోట అగ్గిపుల్ల వెలిగింది!

ఆ వెలుతుర్లో ఆ మూల ఒదిగి కూర్చున్న వ్యక్తిని చూడగానే దిగ్భ్రాంతితో నా బుర్ర గిరగిర తిరిగింది.

అతను ఎవ్వరో కాదు.

మా అన్నయ్య, గౌతమ్!

"అన్నయ్యా!" అంటూ పరుగు తీశా నావైపు.

"హేమా! నా తల్లీ!!" అంటూ ఒక్క వుదుటున లేచి నిల్చున్నాను. అమాంతం అన్నయ్యని చుట్టేసి వెక్కి వెక్కి ఏడవ సాగాను.

ఆయన స్థితీ అలాగే వుంది.

పావు గంట తరవాత గానీ మా వుద్వేగం తగ్గలేదు.

అప్పుడడిగారు సారథి "గౌతమ్! నువ్వింకా బ్రతికే వున్నావా? ఐతే, నువ్విక్కడ హత్యజెయ్యబడ్డట్టు మాకు టెలిగ్రాం ఎందుకొచ్చింది?"

అన్నయ్య కళ్ళు తుడుచుకుని చెప్పసాగాడు, "మన డిపార్ట్‌మెంట్ పనిమీద నేనిక్కడకి వచ్చిన వారం రోజుల తరవాత తెలిసింది నాకీ ముఠా కార్యకలాపాల గురించి.

కాని, వీళ్ళ స్థావరం ఎక్కడుందో అప్పుడు నాకు తెలీదు. నేనా ప్రయత్నాల్లో వుండగానే, వీళ్ళకు నా గురించి తెలిసిపోయింది. ఒక రోజు డోర్జీ తన అనుచరులతో, నేను నివసించే అద్దె ఇంటికి వచ్చి, నన్ను బెదిరించి. ఇక్కడికి తీసుకొచ్చాడు.

నేను తెలుసుకున్న విషయాలు ఇంకెవరికి చెప్పానో, నేనెవరో, ఈ దేశానికెందుకొచ్చానో చెప్పమని

రోజూ చిత్రహింసలు పెట్టసాగారు. ఐనా నేను నోరు విప్పలేదు. అందుకే, ఇంతవరకూ ప్రాణాలతో వుండ గలిగాను. వీళ్ళ బాస్ ఎవరో కాని, ఇంతవరకు ఎదుట పడలేదు.

ఒక రోజు డ్రోరీ వచ్చి, నా ఒంటిమీది బట్టలన్నీ విడి పించి, వేరే బట్టలిచ్చి, వాటిని తీసికెళ్ళాడు. బహుశా, వాళ్ళ ప్రత్యర్థి నెవ్వర్నో చంపి, ఆ శవానికి బట్టలు తొడిగించి, గుర్తించకుండా మొహం చెక్కేసి, వీధిలో పడేసి వుంటారు.

ఆ బట్టల్లో వున్న నా ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డూ, అవీ చూసి, అధికార్లు మరణించింది నేనే అనుకుంటారు.'' అన్నాడు.

అంతలో, బైట తలుపు తాళం తెరుస్తున్న చప్పుడు వినిపించింది!

ముగ్గురం ఊపిరి బిగబట్టి చూడసాగాం!

తలుపు తెరుచుకుని, నలుగు రైదుగురు వచ్చారు గది లోకి. ఇప్పుడు వాళ్ళ చేతుల్లో గన్స్‌తోబాటు, టార్చి లైట్లు కూడా వున్నాయి.

''బాస్ వచ్చారు. ఆయనకు మిమ్మల్ని చూపించాలి. పదండి!'' అన్నాడొకడు.

మారు మాటాడకుండా లేచి, వాళ్ళ ననుసరించాం!

నడవాదాటి, కొద్ది దూరం వెళ్ళాక ఓ గది ముందా గారు వాళ్ళు.

ఒకడు లోనికెళ్ళి, ''బాస్! వాళ్ళను తీసుకొచ్చాం!।'' అన్నాడు.

''ప్రవేశ పెట్టండి!'' వినిపించింది లోపల.

మమ్మల్ని లోనికి తీసికెళ్లారు. అంతే!

నెత్తిన పిడుగు పడ్డట్టు అదిరి పడ్డాను!!

మా ఎదురుగా, టేబిల్ ముందు కూర్చున్న వ్యక్తి ఎవ్వరో కాదు.

ప్రిన్స్ ప్రదీప్ కుమార్!! అన్నయ్యకు స్నేహితుడే.

"నువ్వా?" అన్నాను దిగ్భ్రాంతితో.

అతనూ మమ్మల్ని చూసి అదిరిపడ్డాడు.

"నీచుడా! ఈ ముఠా నాయకుడివి నువ్వన్నమాట. మానవ ప్రపంచాన్ని మరో మత్తుపదార్థానికి గురిచేసి, నీ స్వార్థానికి వినియోగించుకోవాలనే కిరాతకమైన ఆలోచన ఎలా వచ్చింది నీలో?" అన్నాడు అన్నయ్య వుద్రేకంతో.

పకపక నవ్వాడతను. "ఒకప్పుడు భారతదేశంలో మాకు స్వతంత్రరాజ్యం వుండేది. ఫ్రీడమ్ వచ్చాక, రాజరికాలన్నిటినీ రద్దుచేశారు. ఆనాటినించీ మాకు ముట్టచెబుతున్న రాజభరణాలు కూడా ఆ మధ్య అక్రమంగా రద్దు చెయ్యబడ్డాయి.

ఒకప్పుడు రాచఠీవితో బ్రతికిన మేము ఆ ఠీవిని కాపాడుకోడానికి వున్న ఆస్తిపాస్తులు అమ్ముకుంటూ ఇంతవరకూ గడుపుకొచ్చాం! ఇప్పుడవన్నీ హరించుకుపోయాయి. ఏ ఆదాయమూ లేక ఇప్పుడెలా బ్రతకాలని సతమతమవుతున్న సమయంలో కాకతాళీయంగా నాకీ కొత్తపదార్థం గురించి తెలిసింది. ఈ దెబ్బతో ప్రపంచం యావత్తూ నా గుప్పిట్లో ఇమిడిపోతుంది!

ఈ రహస్యం తెలిసిన మిమ్మల్ని ఇక ప్రాణాలతో వుంచడం ప్రమాదం!" అంటూ తన అనుచరులవైపు చూశాడు.

అంతవరకూ మౌనంగావున్న సారధి చిన్నగా నవ్వి—"మిస్టర్ ప్రదీప్ కుమార్! ఈ సమయంలో నువ్వూ, నీ అనుచరులూ ఎంతటి ప్రాణసంకట స్థితిలో వున్నారో తెలిస్తే నువ్వింత నింపాదిగా మాట్లాడేవాడివి కాదు." అన్నారు.

ప్రిన్స్ చటుక్కున ఆయనవైపు తిరిగి, "ఏమిటి నువ్వంటోంది?" అన్నాడు ముఖం చిట్లిస్తూ.

"ఇప్పుడు నీ స్థావరం చుట్టూ భూటాన్ సైన్యం మోహరించి వుంది. ఇక్కడ జరుగుతున్న సంభాషణంతా అవతలవాళ్ళు స్పష్టంగా వింటున్నారు."

"నీ పిచ్చిపిచ్చి మాటలు నమ్మడానికి నేనేం దద్దమ్మని కాను."

"ఐతే, ఇప్పుడే నమ్మిస్తాను చూడు...ప్రభుదాస్! కాస్త ప్రిన్స్‌గారికి నమ్మకం కలిగించు!" అన్నారు సారధి బిగ్గరగా.

అంతే! మరుక్షణం దూరాన పిడుగుపడ్డట్టు శబ్దమయింది! ఆ శబ్దానికి భవనంతోబాటు మేమూ అదిరి పోయాం!

ప్రదీప్ కుమార్ చటుక్కున లేచి నిల్చుని, "ఏమిటా చప్పుడు?" అన్నాడు ఖంగారుగా.

సారధి నవ్వి—"బాంబు ప్రేలుడు! నా కోటుకున్న బటన్స్‌లో శక్తివంతమైన మైక్రోఫోన్స్ ఫిట్ చేసున్నాయి. వాటి రిసీవింగ్ సెట్లు బైటవున్న మిలిటరీ ఆఫీసర్ల దగ్గరున్నాయి. ఇక్కడజరుగుతున్న ప్రతి కదలికా వాళ్లు వింటున్నారు.

ఇప్పటికీ మించిపోయింది లేదు. మాకు లొంగిపో.

రక్తపాతం ఆగుతుంది! మొండికేశావో, చింతిస్తావు జాగ్రత్త!!'' అన్నారు హెచ్చరిస్తూ.

''పరిస్థితి ఇంతవరకూ వచ్చాక రక్తపాతం జరపకుండా ఊరుకుంటానా? మిమ్మల్ని ప్రాణాలతో వదలిపెట్టను.'' పళ్ళు పటపట కొరుకుతూ పిస్తోలుకోసం జేబులో చెయ్యి పెట్టాడు ప్రదీప్ కుమార్.

సరిగ్గా అదే క్షణంలో భవనంలో కాల్పులు ప్రారంభమయ్యాయి. కన్నుమూసి తెరిచేలోగా వచ్చేశారు గదిలోకి, అరడజనుమంది సైనికులు!

ప్రదీప్ కుమార్ చెయ్యి జేబులోనే వుండిపోయింది.

ఆ సైనికుల వెంట సారధి మిత్రుడు ప్రభుదాస్ ని చూసి నా కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి!

నిమిషాలమీద, ప్రదీప్ కుమార్ని, అతని పటాలాన్ని లొంగదీసుకుని బైటికి లాక్కెళ్ళారు సైనికులు.

ప్రభుదాస్ చిరునవ్వుతో మమ్మల్ని సమీపించి, షేక్ హాండ్ ఇచ్చాడు.

''సారధిగారూ! నేపాల్ లో వున్న ఈయన ఇక్కడికెలా వచ్చారు? ఏమిటీ గారడీ?'' అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

సారధి నవ్వి—''నీకు గుర్తుందా? మనం టూరిస్ట్ బస్ లో బయలుదేరేటప్పుడు మనకు వీడ్కోలివ్వడానికి కేవలం యితని భార్య వచ్చింది. నిజానికి ప్రభుదాస్ మనతోపాటు మారువేషంలో అదే టూరిస్టు బస్సులో ఇక్కడికి వచ్చాడు.

నా కోటుకు బటన్స్ స్థానంలో మైక్రోఫోన్స్ను నేపాల్లోనే అరేంజ్ చేసుకొచ్చాను. వాటి రిసీవింగ్ సెట్లు ప్రభుదాస్ దగ్గరున్నాయి. మనం గోడదూకి లోప

లికి వచ్చాక, వీళ్ళు మనల్ని చుట్టుముట్టి అన్నమాటలు అక్కడ ట్రాన్స్‌మీటర్ ద్వారా ప్రభుదాస్ విన్నాడు.

మనం ప్రమాదంలో ఇరుక్కున్నామని గ్రహించి, వెంటనే అధికార్ల సహాయం కోరాడు. ఇప్పుడర్థమైందా?'' అన్నారు.

ఆ గొడవలన్నీ ఇప్పుడు నాకనౌసరం!

మరణించాడనుకున్న నా అన్నయ్య మళ్ళీ నాకగుపించాడు.

అదే పదివేలు!

——: అ యి పో యిం ది :——